

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 31. května 2017 o odvoláních obžalovaných A [redacted] Ch [redacted], nar. [redacted], P [redacted] Z [redacted], nar. [redacted], O [redacted] K [redacted], nar. [redacted], J [redacted] H [redacted], nar. [redacted], L [redacted] R [redacted], nar. [redacted], V [redacted] P [redacted], nar. [redacted], J [redacted] Ch [redacted], nar. [redacted], J [redacted] F [redacted], nar. [redacted], Ing. J [redacted] B [redacted], nar. [redacted], B [redacted] H [redacted], dříve J [redacted], nar. [redacted], P [redacted] K [redacted], nar. [redacted], P [redacted] H [redacted], nar. [redacted], J [redacted] K [redacted], nar. [redacted] a J [redacted] S [redacted], nar. [redacted], proti rozsudku Okresního soudu v Mělníku ze dne 4. srpna 2016, čj. 2 T 52/2015 – 1 633, v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Milcové a soudkyň Mgr. Radmily Svatoňové a JUDr. Kateřiny Hykešové **t a k t o :**

Podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu se napadený rozsudek **částečně r u š í**, a to ve výrocích o trestech obžalovaných A [redacted] Ch [redacted], P [redacted] Z [redacted], O [redacted] K [redacted], J [redacted] H [redacted], L [redacted] R [redacted], V [redacted] P [redacted], J [redacted] Ch [redacted], J [redacted] F [redacted], Ing. J [redacted] B [redacted], B [redacted] H [redacted], P [redacted] K [redacted], P [redacted] H [redacted], J [redacted] K [redacted] a J [redacted] S [redacted].

Za podmínek § 259 odst. 3 tr. řádu se **z n o v u r o z h o d u j e** tak, že se tito obžalovaní při nezměněném výroku o vině, a to obžalovaný J [redacted] H [redacted] přečinem podplacení podle § 332 odst. 1 tr. zákoníku a obžalovaní A [redacted] Ch [redacted], P [redacted] Z [redacted], O [redacted] K [redacted], L [redacted] R [redacted], V [redacted] P [redacted], J [redacted] Ch [redacted], J [redacted] F [redacted], Ing. J [redacted] B [redacted], B [redacted] H [redacted], P [redacted] K [redacted], P [redacted] H [redacted] a J [redacted] K [redacted] přečinem přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 tr. zákoníku a obžalovaný J [redacted] S [redacted] pomocí k přečinu přijetí úplatku podle § 24 odst. 1 písm. c) k § 331 odst. 1 tr. zákoníku,

o d s u z u j í*obžalovaný***A ■ C h ■■■■■■■■■■,**

nar. ■■■■■■■■■■ v ■■■■■■■■■■, trvale bytem ■■■■■■■■■■, ■■■■■■■■■■, okr. ■■■■■■■■■■, ■■■■■■■■■■,

podle § 331 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **10 (d e s e t i)** měsíců.Podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 tr. zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **15 (p a t n á c t i)** měsíců.Podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku se mu ukládá **trest zákazu činnosti** spočívající v zákazu výkonu funkce rozhodčího nebo asistenta rozhodčího ve všech utkáních organizovaných Fotbalovou asociací ČR na dobu **2 (d v o u)** let.*Obžalovaný***P ■ Z ■■■■■■■■■■,**

nar. ■■■■■■■■■■ v ■■■■■■■■■■, trvale bytem ■■■■■■■■■■, ■■■■■■■■■■, ■■■■■■■■■■, ■■■■■■■■■■,

podle § 331 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **10 (d e s e t i)** měsíců.Podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 tr. zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **15 (p a t n á c t i)** měsíců.Podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku se mu ukládá **trest zákazu činnosti** spočívající v zákazu výkonu funkce rozhodčího nebo asistenta rozhodčího ve všech utkáních organizovaných Fotbalovou asociací ČR na dobu **2 (d v o u)** let.*Obžalovaný***O ■ K ■■■■■■■■■■,**

nar. ■■■■■■■■■■ v ■■■■■■■■■■, trvale bytem ■■■■■■■■■■, ■■■■■■■■■■, ■■■■■■■■■■, ■■■■■■■■■■,

podle § 331 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **10 (d e s e t i)** měsíců.Podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 tr. zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **15 (p a t n á c t i)** měsíců.

Podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku se mu ukládá **trest zákazu činnosti** spočívající v zákazu výkonu funkce rozhodčího nebo asistenta rozhodčího ve všech utkáních organizovaných Fotbalovou asociací ČR na dobu **2 (d v o u) let**.

Obžalovaný

J ■■■■■ **H** ■■■■■,

nar. ■■■■■ v ■■■■■, trvale bytem ■■■■■, ■■■■■, ■■■■■,

podle § 332 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **6 (š e s t i) měsíců**.

Podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 tr. zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **1 (j e d n o h o) roku**.

Obžalovaný

L ■■■■■ **R** ■■■■■,

nar. ■■■■■ ve ■■■■■, okr. ■■■■■, trvale bytem ■■■■■, ■■■■■, ■■■■■, ■■■■■,

podle § 331 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **10 (d e s e t i) měsíců**.

Podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 tr. zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **15 (p a t n á c t i) měsíců**.

Podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku se mu ukládá **trest zákazu činnosti** spočívající v zákazu výkonu funkce rozhodčího nebo asistenta rozhodčího ve všech utkáních organizovaných Fotbalovou asociací ČR na dobu **2 (d v o u) let**.

Obžalovaný

V ■■■■■ **P** ■■■■■,

nar. ■■■■■ v ■■■■■, trvale bytem ■■■■■, ■■■■■, ■■■■■,

podle § 331 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **10 (d e s e t i) měsíců**.

Podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 tr. zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **15 (p a t n á c t i) měsíců**.

Podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku se mu ukládá **trest zákazu činnosti** spočívající v zákazu výkonu funkce rozhodčího nebo asistenta rozhodčího ve všech utkáních organizovaných Fotbalovou asociací ČR na dobu **2 (d v o u) let**.

Obžalovaný

J ■ C h ■■■■■■■■■■,

nar. ■■■■■■■■■■ v ■■■■■■■■■■, trvale bytem ■■■■■■■■■■, ■■■■■■■■■■, ■■■■■■■■■■,

podle § 331 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **10 (d e s e t i)** měsíců.

Podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 tr. zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **15 (p a t n á c t i)** měsíců.

Podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku se mu ukládá **trest zákazu činnosti** spočívající v zákazu výkonu funkce rozhodčího nebo asistenta rozhodčího ve všech utkáních organizovaných Fotbalovou asociací ČR na dobu **2 (d v o u)** let.

Obžalovaný

J ■ F ■■■■■■■■■■,

nar. ■■■■■■■■■■ v ■■■■■■■■■■, bytem ■■■■■■■■■■, okr. ■■■■■■■■■■, ■■■■■■■■■■,

podle § 331 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **10 (d e s e t i)** měsíců.

Podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 tr. zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **15 (p a t n á c t i)** měsíců.

Podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku se mu ukládá **trest zákazu činnosti** spočívající v zákazu výkonu funkce rozhodčího nebo asistenta rozhodčího ve všech utkáních organizovaných Fotbalovou asociací ČR na dobu **2 (d v o u)** let.

Obžalovaný

Ing. J ■ B ■■■■■■■■■■,

nar. ■■■■■■■■■■ v ■■■■■■■■■■, trvale bytem ■■■■■■■■■■, ■■■■■■■■■■, okr. ■■■■■■■■■■, ■■■■■■■■■■,
■■■■■■■■■■■,

podle § 331 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **10 (d e s e t i)** měsíců.

Podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 tr. zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **15 (p a t n á c t i)** měsíců.

Podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku se mu ukládá **trest zákazu činnosti** spočívající v zákazu výkonu funkce rozhodčího nebo asistenta rozhodčího ve všech utkáních organizovaných Fotbalovou asociací ČR na dobu **2 (d v o u)** let.

Obžalovaná

B ■ H ■■■■■■■■■■, dříve **J ■■■■■■■■■■**,

nar. ■■■■■■■■■■ v ■■■■■■■■■■, ■■■■■■■■■■, ■■■■■■■■■■, ■■■■■■■■■■,

Podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku se mu ukládá **trest zákazu činnosti** spočívající v zákazu výkonu funkce rozhodčího nebo asistenta rozhodčího ve všech utkáních organizovaných Fotbalovou asociací ČR na dobu **2 (d v o u) let**.

Obžalovaný

J■■■■ S■■■,

nar. ■■■■ v ■■■■, trvale bytem ■■■■, ■■■■, okr. ■■■■, ■■■■,

podle § 331 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **10 (d e s e t i) měsíců**.

Podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 tr. zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **15 (p a t n á c t i) měsíců**.

Podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku se mu ukládá **trest zákazu činnosti** spočívající v zákazu výkonu funkce delegáta svazu ve všech utkáních organizovaných Fotbalovou asociací ČR na dobu **2 (d v o u) let**.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný J■■■■ H■■■■ uznán vinným přečinem podplácení podle § 332 odst. 1 tr. zákoníku, přičemž obžalovaní A■■■ Ch■■■■, P■■■ Z■■■, O■■■ K■■■, L■■■ R■■■, V■■■ P■■■, J■■■ Ch■■■■, J■■■ F■■■, Ing. J■■■ B■■■, B■■■ H■■■■, P■■■ K■■■, P■■■ H■■■ a J■■■ K■■■■ byli uznáni vinnými přečinem přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 tr. zákoníku a obžalovaný J■■■■ S■■■ pomocí k přečinu přijetí úplatku podle § 24 odst. 1 písm. c) k § 331 odst. 1 tr. zákoníku. Těchto přečinů se obžalovaní dopustili podle skutkových zjištění okresního soudu s tím, že: - **ad 1/** již zemřelý J■■■ V■■■■ dne 14. 5. 2013 ve ■■■■ při uskutečněném telefonickém rozhovoru od 20:03:55 hod. v délce 25:05 minut mezi účastnickými čísly ■■■■ (J■■■ V■■■■) a ■■■■ (A■■■ Ch■■■■) nabídl z pozice ■■■■ Střeďocheského krajského fotbalového svazu (dále jen SKFS), odpovědného za obsazování rozhodčích na jednotlivé zápasy v rámci krajských fotbalových soutěží, úplatek rozhodčímu SKFS **obž. A■■■ Ch■■■■**, spočívající v tom, že přidělí obž. A■■■ Ch■■■■ rozhodování lukrativních fotbalových zápasů vyšších tříd fotbalové soutěže SKFS za to, že zmanipuluje fotbalový zápas konaný dne 19. 5. 2013 od 17:00 hod. na fotbalovém hřišti v obci ■■■■, okres ■■■■, mezi fotbalovým týmem Vysoká a fotbalovým týmem Milovice, kdy oba fotbalové týmy hrají v I. B. třídě skupiny B SKFS, kdy J■■■ V■■■■ konkrétně požadoval od obž. A■■■ Ch■■■■, aby od týmu Vysoká převzal úplatek za to, že bude pískat tak, aby tým Vysoká zápas nad týmem Milovice vyhrál, ale aby současně zajistil z pozice jím delegovaného rozhodčího, aby tým Vysoká i přesto, že zápas uplatil, nevyhraje a v případě, že by obž. Ch■■■■ na V■■■■ nabídku nepřistoupil, byl V■■■■ upozorněn, že nebude dále obsazován jako rozhodčí na zápasy SKFS a bude na něho hleděno jako na nespolehlivého rozhodčího, obž. A■■■ Ch■■■■, který vystupoval z pozice pomocného rozhodčího předmětného zápasu, tuto nabídku přijal; - **ad 2/** již zemřelý J■■■ V■■■■ dne ■■■■ při uskutečněném telefonickém hovoru od 10:02:56 hod. v délce 7:57 minut mezi účastnickými čísly ■■■■ (J■■■ V■■■■ - volající) a č.

██████████ (O██████████ K██████████ - volaný) nabídl z pozice ██████████ SKFS, odpovědného za obsazování rozhodčích na jednotlivé zápasy v rámci krajských fotbalových soutěží, úplatek rozhodčímu SKFS obž. O██████████ K██████████, který se nacházel v lokalitě ██████████, okr. ██████████, ve výši 4.000,-Kč za zmanipulování fotbalového zápasu konaného dne 25. 5. 2013 od 17.00 hod. na hřišti S.S. Ostrá mezi fotbalovými týmy 1.B třídy skupiny C – S.S. Ostrá a Sadská ve prospěch týmu S.S. Ostrá, kdy obž. O██████████ K██████████, který vystupoval z pozice hlavního rozhodčího předmětného zápasu, nabídku přijal; - **ad 3/** již odsouzený L██████████ V██████████ z pozice ██████████ při uskutečněném tel. hovoru dne 3. 5. 2013 od 20:22:07 hod. v celkové délce 1:45 minut z telefonního č. ██████████ kontaktoval na č. ██████████ obž. P██████████ Z██████████, který se nacházel v lokalitě ██████████, rozhodčího SKFS, s nabídkou úplatku ve formě finanční hotovosti ve výši 1 000,-Kč pro každého rozhodčího a delegáta SKFS za zmanipulování fotbalového zápasu ve prospěch týmu Zásmyky, konaného dne 5. 5. 2013 od 10:00 hod. na hřišti ██████████ mezi fotbalovým mužstvem Benešov B a fotbalovým týmem Zásmyky A, kdy obž. Z██████████, který v předmětném zápase vystupoval z pozice rozhodčího, nabídku přijal; - **ad 4/** obž. J██████████ H██████████ při uskutečněném tel. hovoru dne 24.8. 2013 od 13:51:01 hod. v celkové délce 0:43 minut z tel. č. ██████████ (J██████████ H██████████ - volající) na tel. č. ██████████ (O██████████ K██████████ - volaný) nabídl rozhodčímu SKFS obž. O██████████ K██████████, který se nacházel v lokalitě ██████████, úplatek za zmanipulování fotbalového zápasu ve prospěch SK Rakovník, konaného dne 24. 8. 2013 od 17:00 hod. na hřišti ██████████ v obci ██████████, okr. ██████████, mezi fotbalovým týmem Slovan Hradištko a týmem SK Rakovník, ve výši 6.000,-Kč v případě vítězství SK Rakovník a v případě remízy 3 000,-Kč, obž. O██████████ K██████████, který v předmětném zápase vystupoval z pozice druhého pomocného rozhodčího, tuto nabídku přijal; - **ad 5/** dne 15. 9. 2013 před začátkem fotbalového zápasu č. A3B0407, organizovaného Středočeským krajským fotbalovým svazem, mezi fotbalovými týmy FK Vysoká a FK Pšovka Mělník, který se konal dne 15. 9. 2013 od 17:00 hodin na fotbalovém hřišti v obci ██████████, okr. ██████████, v době od 16:23:27 hodin do 16:25:50 hodin v kabině rozhodčích, která se nachází v prostorách fotbalového hřiště, nabídl zástupce týmu FK Vysoká J██████████ L██████████ a zástupce FK Pšovka Mělník již zemřelý P██████████ P██████████ přítomným rozhodčím obž. L██████████ R██████████, obž. V██████████ P██████████ a obž. J██████████ Ch██████████ úplatek ve výši 1500,-Kč za každý tým, tedy celkem 3 000,-Kč, pod podmínkou příslibu, že budou rozhodovat v předmětném zápase nestranně, s čímž všichni rozhodčí vyjádřili svůj souhlas, po kterém J██████████ L██████████ a P██████████ P██████████ částku 3 000,-Kč vyplatili a po jejich odchodu z kabin rozhodčích následně tuto hotovost obž. L██████████ R██████████ rovným dílem rozdělil a předal obž. V██████████ P██████████ a obž. J██████████ Ch██████████, kteří tuto částku přijali; - **ad 8/** dne 10. 11. 2013 před začátkem fotbalového zápasu č. A3B1203, organizovaného Středočeským krajským fotbalovým svazem, mezi fotbalovými týmy FK Vysoká a TJ AFK ELETIS Lužec, který se konal dne 10. 11. 2013 od 14:00 hod. na fotbalovém hřišti ██████████, okr. ██████████, v kabině rozhodčích, která se nachází v prostorách fotbalového hřiště, nabídl před konáním zápasu zástupce týmu FK Vysoká J██████████ L██████████ přítomným hlavnímu rozhodčímu obž. J██████████ F██████████, pomocnému rozhodčímu obž. Ing. J██████████ B██████████ a pomocné rozhodčí obž. B██████████ H██████████, dříve J██████████, úplatek ve výši 3 000,-Kč za to, že ovlivní fotbalový zápas ve prospěch SK Vysoká, na což za rozhodčí obž. Ing. J██████████ B██████████ reagoval tím, že pomoc příslibil a doplnil, že nebyla dána žádná nabídka ze strany týmu Lužec, kdy následně po ukončení zápasu J██████████ L██████████ opět v kabině rozhodčích jim příslibenou částku 3 000,-Kč vyplatil; - **ad 9/** před fotbalovým zápasem, organizovaným pod Středočeským krajským fotbalovým svazem, č. A3B1004 mezi FK Vysoká a SK Labský

Kostelec, který se konal dne 27. 10. 2013 od 14:30 hod. na fotbalovém hřišti, které se nachází na parcele č. [REDACTED] v obci [REDACTED], okr. [REDACTED], nabídl krátce před konáním zápasu J [REDACTED] L [REDACTED] z pozice zástupce fotbalového týmu FK Vysoká, přítomnému pomocnému rozhodčímu, již odsouzenému J [REDACTED] H [REDACTED], nar. [REDACTED], jehož trestní stíhání bylo vedeno samostatně a hlavnímu rozhodčímu obž. Ing. J [REDACTED] B [REDACTED] finanční hotovost ve výši 3 000,-Kč za to, že ovlivní předmětný fotbalový zápas ve prospěch FK Vysoká, kdy rozhodčí na tuto nabídku reagovali tím, že ovlivnění zápasu J [REDACTED] L [REDACTED] se slovy "když to půjde, tak pomůžou" přislíbili a po zápase, který dopadl s výsledkem 4:2 ve prospěch FK Vysoká, J [REDACTED] L [REDACTED] v kabině rozhodčích přislíbenou částku určenou jmenovaným následně vyplatil do rukou obž. Ing. J [REDACTED] B [REDACTED]; ad 10/ dne 25. 5. 2013 před začátkem fotbalového zápasu č. A2B0602, organizovaného Středočeským krajským fotbalovým svazem, mezi fotbalovými týmy TJ Sokol Zásmyky a Hradištko, který se konal dne 25. 5. 2013 od 17:00 hodin na fotbalovém hřišti v obci [REDACTED], okr. [REDACTED], v době od 16:37:17 hod. do 19:10:33 hodin v kabině rozhodčích, která se nachází na parcele č. [REDACTED] v objektu hřiště, nabídl [REDACTED] již odsouzený Z [REDACTED] K [REDACTED] rozhodčím, obž. P [REDACTED] K [REDACTED], obž. P [REDACTED] H [REDACTED] a obž. J [REDACTED] K [REDACTED] za ovlivnění zápasu ve prospěch TJ Sokol Zásmyky úplatek ve formě finanční hotovosti ve výši 3 000,-Kč pro všechny rozhodčí a 1 000,-Kč pro delegáta, který následně předal do rukou obž. P [REDACTED] K [REDACTED], kdy po příchodu delegáta obž. J [REDACTED] S [REDACTED] do kabiny rozhodčích tohoto obž. P [REDACTED] H [REDACTED] a následně obž. P [REDACTED] K [REDACTED] o úplatku vyrozuměli s tím, že obdrželi 4 000,-Kč, kdy po této informaci začal delegát obž. J [REDACTED] S [REDACTED] rozhodčí poučovat, v jakých případech je možné zápas ovlivnit a po ukončení zápasu, který však nedopadl jednoznačně ve prospěch týmu Zásmyk, v kabině rozhodčích v 19:10:33 hod., předával hlavní rozhodčí obž. P [REDACTED] K [REDACTED] delegátu obž. J [REDACTED] S [REDACTED] jeho podíl se slovy, že to nebudou chtít zpátky, kdy však delegát toto prozatím odmítl s tím, že uvidí „až jestli něco“..., nicméně ve zprávě delegáta tyto skutečnosti týkající se ovlivnění zápasu zamlčel.

Za to byli odsouzeni: - obžalovaný J [REDACTED] H [REDACTED] podle § 332 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání dvou let a ostatní odvolatelé pak shodně podle § 331 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání patnácti měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání dvou let. Všem odvolatelům byl současně uložen podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce rozhodčího, asistenta rozhodčího nebo delegáta svazu ve všech utkáních organizovaných Fotbalovou asociací ČR ve výměře tři a půl roku.

Proti tomuto rozsudku podali obžalovaní prostřednictvím svých obhájců včasná odvolání, která shodně směřují primárně proti výroku o vině a v důsledku toho rovněž proti výroku o trestu. Odvolání nepodali nyní již odsouzený L [REDACTED] V [REDACTED] a Z [REDACTED] K [REDACTED].

Obžalovaný A [REDACTED] Ch [REDACTED] napadenému rozsudku vytýká celou řadu vad. Podle jeho přesvědčení především jeho trestní řízení trpělo od počátku takovými vadami, že vedly k porušení jeho práv na spravedlivý proces. Prvému soudu vytýká, že se nikterak nevypořádal s řádně podaným návrhem na zastavení jeho trestního stíhání podle § 188 odst. 1 písm. c) tr. řádu ve spojení s ust. § 172 odst. 1 písm. b) tr. řádu, k němuž byl dán podnět dne 11. 2. 2015 a to ještě v rámci předběžného přezkoumání obsahu podané obžaloby. Důkazní stav věci je

v jeho případě postaven na jediném důkazu a tím je záznam odposlechu telefonního hovoru na příslušném DVD, které je však označeno jako „Sestřih.“ Již ze samotného označení uvedeného DVD vyplývá pochybnost o zákonnosti a použitelnosti tohoto důkazu. Stejně tak se okresní soud nikterak nevypořádal ani s jeho návrhem na provedení výslechu policejního důstojníka, který se mohl vyjádřit k pořízení v řízení použitých audio a video záznamů. Okresní soud ostatně namítanou nezákonnost odposlechlů odůvodnil velice stručně. Obdobně se nevypořádal ani s námitkou dotýkající se místní nepřislušnosti soudu rozhodujícího o povolení odposlechlů. Pokud jde o způsob, jakým byly důkazy provedeny v řízení před prvním soudem, je namítána jejich naprostá nesrozumitelnost. Stejně tak není zřejmé, zda došlo k řádnému ztotožnění osob, které mezi sebou měly komunikovat. V tomto hledu nebylo prováděno další dokazování, respektive rozbor hlasů a podobně. Nelze rovněž přehlédnout, že svou délkou a obsahem se uvedený záznam telefonického rozhovoru naprosto odlišuje od jiných ve věci provedených záznamů. Z uvedeného rozhovoru pak podle jeho přesvědčení nelze nikterak prokázat jakkoli vážně míněnou nabídku J. V. přidělit mu rozhodování lukrativních fotbalových zápasů. Navíc J. V. takovou pravomoc ani neměl. Právě toho si byl on sám dobře vědom. Chybí zde naprosto elementární znak určitosti nabídky úplatku a to i v souvislosti se spravedlivým řízením zápasu. J. V. nemohl dodržet to, co soud považuje za úplatek. Odhlédnout nelze ani od toho, že z pozice asistenta rozhodčího není reálná možnost zápas ovlivnit, to bylo v průběhu dokazování potvrzeno celou řadou svědků. Jedná se tedy o důkaz osamocený a nesprávně interpretovaný. Poukazuje dále i na jeho obhajobě konvenující výpovědi svědka M. M. a O. C. I v případě opačného názoru se pak domnívá, že se jedná o případ, na nějž je možno aplikovat ust. § 12 odst. 2 tr. zákoníku, z něhož cituje s tím, že se jedná o případ hraniční. I v této souvislosti pak nelze odhlédnout od toho, že od uvedeného případu uběhla poměrně značná doba. Současně nesouhlasí s výší uloženého trestu, který považuje za nepřiměřeně přísný. Domnívá se rovněž, že výrok o trestu nebyl náležitě odůvodněn. Pokud jde o formulaci rovněž uloženého trestu zákazů činnosti, pak ten nebyl dostatečně individualizován, a to i ve vztahu k dalším obžalovaným, kteří již svou aktivitu ve fotbale v průběhu řízení ukončili. Pokud okresní soud ve svém odůvodnění hovoří o polehčujících okolnostech, ty nakonec do výroku o trestu nikterak nepromítl. Pokud jde o závěr dotýkající se neregulérnosti celé krajské soutěže a o ovlivnění velkého počtu osob, zejména hráčů, ten není důkazně podložen. S ohledem na výše uvedené navrhuje, aby odvolací soud rozsudek v jím napadené části zrušil a sám ho obžaloby zprostil.

Jak to již bylo shora předesláno, včasné odvolání podal rovněž obžalovaný O. K., který je následně odůvodnil prostřednictvím svého obhájce. Také on prvému soudu primárně vytýká nesprávná skutková zjištění, a to jak v bodě 2), tak v bodě 4), když sám v odůvodnění odvolání stručně rekapituluje obsah obou zaznamenaných odposlechlů, které zjevně považuje za neprůkazné. Prvním soudem akcentované telefonické hovory jsou nepřímými důkazy. Z tohoto úhlu pohledu je rovněž sám hodnotí s tím, že z nich nelze dovodit žádnou právně relevantní skutečnost. Dostatečnou vypovídací hodnotu nemají ani jeho reakce. Vzhledem k tomu, že se jedná o důkaz nepřímý, nelze z něj jako z osamoceného vycházet. V tomto ohledu odkazuje na judikaturu z let 68 a 70. V uvedených rozhovorech nedošlo k ničemu nestandardnímu, když v této souvislosti odkazuje také nejen na svou obhajobu, ale také na výpovědi svědků K., K., L., jakož i výpovědi svědků M. a M. Z uvedených důkazů vyplývá, že ve funkci rozhodčího působil profesionálně a nestranně, rozhodoval v souladu s pravidly FA ČR. Jako rozhodčí byl delegáty velice dobře hodnocen. Nesouhlasí proto s okresním soudem v tom, že by měl být

usvědčován právě citovanými telefonickými záznamy hovorů a v tomto ohledu polemizuje s jeho odůvodněním na straně 34 a 35 k bodu 2/ a na straně 37 a 38 k bodu 4/. Domnívá se, že se jedná o čisté spekulace, konkrétně tedy okresní soud postupoval v rozporu s ust. § 2 odst. 6 tr. řádu a provedené důkazy nesprávně interpretoval. Závěrečný návrh v písemně podaném odvolání absentuje.

Také obžalovaný P. Z. včasné podané odvolání odůvodnil prostřednictvím svého obhájce. Primárně upozorňuje na to, že nepůsobil jako rozhodčí, ale jako druhý asistent. Rovněž on považuje odposlech telefonního hovoru za důkaz zcela osamocený a takový, který je v přímém protikladu k ostatním důkazům. Z ostatních provedených důkazů totiž vyplývá, že neučinil nic, co by mohlo vést k ovlivnění předmětného fotbalového zápasu, naopak a to včetně výsledku utkání. Rozhodčí L. M. měl dokonce dostat za předmětné poškození mužstva Zásruk špatné hodnocení od delegáta, což vyplývá ze zápisu o utkání a z výpovědi delegáta M. Všechno svědčí o tom, že nerealizoval nic pro to, aby vyhověl žádosti telefonujícího L. V. a evidentně ani nic udělat nechtěl. To může svědčit pouze o tom, že nemohl žádnou nabídku úplatku přijmout, i kdyby se dal obsah telefonátu s L. V. interpretovat tak, že slovně nabídku přijal, tak z jeho následného jednání je zřejmé, že takový případný slovní projev nebyl vážným projevem vůle přijmout úplatek za účelem ovlivnění předmětného fotbalového utkání či jakéhokoli veřejného zájmu. Upozorňuje i na to, že byl odposloucháván sedm měsíců bez jakéhokoli předchozího konkrétního podezření či poznatku k jeho osobě. Dále se pozastavuje nad interpretací slov – „no, že když tak jo, no.“ Pokud se podařilo po sedmiměsíčním odposlouchávání zaznamenat pouze jeden neurčitý rozhovor, pak je zřejmé, že následně ho již nikdo nekontaktoval, žádný úplatek nebyl předán a ani reálně nabídnut. Zdůrazňuje opakovaně, že předmětné fotbalové utkání dopadlo zcela opačně. Je tedy stíhán pro naprosto neurčité jednání, které ani nebylo uskutečněno a jeho trestní stíhání je vedeno jen proto, aby bylo shledáno jako důvodné dlouhodobé odposlouchávání jeho telefonu. Jedná se o flagrantní zásah do jeho soukromí. V podstatě ze stejných důvodů pak prvému soudu vytýká i nesprávné závěry právní, přičemž ze svého úhlu pohledu podrobně opětovně rozebírá obsah zaznamenaného telefonního hovoru s tím, že nedostatek projevu jeho vůle přijmout úplatek je patrný i z již opakovaně uváděných objektivních okolností. Stejně tak namítá, že odposlechy jeho rozhovorů byly nezákonné. Policie ČR požádala soud, aby odposlechy povolil na základě naprosto neurčité vymezeného důvodu bez konkrétního vztahu či konkrétní indicie k němu. K dispozici bylo pouze obecné podezření a není tedy zřejmé, jaké byly důvody pro odposlouchávání mobilních telefonů celé řady osob. Obdobně nebyl dán důvod pro prodloužení odposlechlů. Navrhuje, aby byl napadený rozsudek změněn tak, že bude obžaloby v celém rozsahu zproštěn.

Obdobné výhrady vznáší prostřednictvím svého obhájce také obžalovaný J. H. Namítá, že okresní soud při hodnocení důkazů nepostupoval v souladu s ust. § 2 odst. 6 tr. řádu, pokud jde o odůvodnění rozsudku, pak je zřejmé, že okresní soud věnoval větší pozornost důkazům, které svědčí v jeho neprospěch, než těm, které svědčí v jeho prospěch. K závěru o jeho vině dospěl okresní soud poukazem na odposlech telefonního hovoru uskutečněného údajně mezi ním a spoluobžalovaným K. Je přesvědčen o tom, že tento důkaz sám o sobě neobstojí, neboť nekoresponduje s ostatními provedenými důkazy. Upozorňuje na to, že v přípravném řízení, a stejně tak v řízení před soudem, využil svého práva nevypovídat. V této souvislosti byla obžaloba vůči jeho osobě ve stavu tzv. důkazní nouze. Jeho obhajoba je totiž podporována především výpověďmi svědků K., K. a

spoluobžalovaného O ■ K ■. Obsah těchto důkazů v písemně podaném odvolání rekapituluje. Současně zdůrazňuje, že neměl žádnou motivaci k nějakému ovlivňování fotbalových zápasů týmu SK Rakovník. Navíc v uvedené době se potýkal se závažným onkologickým onemocněním. Předmětné fotbalové utkání v ■ dopadlo zcela opačným výsledkem, než jak by dopadnout mělo v případě, že by ve skutečnosti došlo k nějakému uplácení. Uvedený zápas probíhal zcela standardním způsobem, po jeho ukončení nebyly vzneseny ze strany ani jednoho ze soupeřů jakékoli výhrady či námítky. O tom ostatně vypovídal také svědek L ■, respektive přítomný delegát fotbalového svazu. Nebylo tedy prokázáno, že by byl veden snahou ovlivnit zápas ve prospěch týmu SK Rakovník, když sám se zasadil o potrestání hráče právě tohoto týmu. Z uvedených důvodů navrhuje, aby Krajský soud v Praze napadený rozsudek zrušil podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. řádu a sám ve věci rozhodl zprošťujícím výrokem, konkrétně podle § 226 písm. a) tr. řádu.

Obžalovaný L ■ R ■ prostřednictvím svého obhájce vytýká napadenému rozsudku vady vyjádření v ust. § 258 odst. 1 písm. a), b), c), d) i e) tr. řádu. Namítá především, že nebyl proveden důkaz, který by prokazoval jednání tak, jak je popsáno v obžalobě a že se tohoto jednání dopustil právě on. Z provedeného audio video záznamu podle jeho přesvědčení nevyplývá, že by věc, kterou oba pořadatelé P ■ s L ■ položili v kabině rozhodčích na stůl mimo záznamové zařízení, byly peníze a rovněž ani ta skutečnost, že by se jednalo konkrétně o obnos ve výši 2x 1 500,- Kč, to je celkem 3 000,- Kč. Předmětný audio video záznam je velice nekvalitní, slovní projevy jsou nesrozumitelné a neurčité, věci na záznamu zachycené jsou neurčité a z pohledu nezaujatého člověka absolutně neidentifikovatelné. Navíc záznam byl dodatečně v průběhu hlavního líčení upravován a bylo do něj dodatečně zasahováno. Ani svědek P ■ výslovně nepotvrdil, zda rozhodčí finanční hotovost skutečně převzali a v jaké výši. Není vyloučeno, že s věcí bylo manipulováno bez vědomí rozhodčích další osobou, která na místo vstoupila, konkrétně pořadatelem. Nelze vyloučit, že by tato osoba věc nezaměnila. Bez výslechu této osoby je dokazování neúplné a jeho výsledky více než nevěrohodné a spekulativní. Navíc podle jeho přesvědčení diagnostikovaná rakovina přiměla původně spoluobviněného L ■ podle názoru obhajoby k tomu, aby nepřímo naváděl nezainteresované rozhodčí FA ČR v různých utkáních organizovaných touto fotbalovou asociací k protiprávnímu jednání a plnil tak roli jakési „volavky“. Toto navádění k protiprávnímu jednání je zcela zřetelné z charakteru a slovních projevů obou aktérů a to jak pana L ■, tak pana P ■. Z předmětného audio video záznamu je naprosto zřetelné, že v průběhu jejich projevu v kabině rozhodčích zcela absentoval jakýkoli slovní či verbální projev ze strany některého z rozhodčích vůči jmenovaným. Tato pasivita všech rozhodčích je zcela zřetelná. Navíc nebyl zřetelně vysloven požadavek ovlivnit utkání ve prospěch jednoho či druhého mužstva. Domnívá se proto, že zde plně zcela absentuje objektivní stránka tvrzeného trestného činu. Nemohla být naplněna skutková podstata trestného činu přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 tr. zákoníku. Již ze samotných pravidel FA ČR, kterými jsou rozhodčí vázáni, přitom vyplývá, že rozhodčí jsou povinni řídit utkání nestranně, nezaujatě, v utkání ani jedno z družstev neznevýhodnit. Toto pískání tzv. roviny tedy ze zachováním rovného metru k oběma družstvům na hřišti bylo v předmětném utkání na 100% dodrženo. V průběhu utkání došlo dokonce k udělení červené karty pro hráče hostujícího mužstva za foul. Po utkání nikdo neprotestoval a nebyly vznášeny jakékoli námítky, byť jsou k tomu kapitáni družstev dle soutěžního řádu oprávněni. I z uvedeného je zřejmé, že utkání probíhalo absolutně v souladu s pravidly krajských fotbalových soutěží organizovaných SKFS. Dále cituje ust. § 2 odst. 5, věta první, tr. řádu, když není možno mluvit o tom, že by ve věci byl zjištěn takový skutkový stav, o němž nejsou

důvodné pochybnosti. Provedené dokazování považuje za neúplné a nedostatečné. Pokud jde o pokus provést důkaz původně ve spise zajištěnými záznamy, okresní soud požádal Okresní státní zastupitelství v Benešově, aby tyto záznamy vyčistil. Ty „vyčistil“ tak, aby byly zřetelné a pro všechny účastníky řízení srozumitelné. Dále, aby tyto záznamy sestříhal a připravil pouze pasáže obsahově významné pro trestní řízení. Původně soudem promítané audio video záznamy přitom měly délku řádově několika hodin, když zachycovaly průběh událostí v dané místnosti v rámci celého konkrétního dne. Při hlavním líčení konaném dne 3. srpna 2016 byly soudem prováděny k důkazy již pozměněné a upravené audio video záznamy, které již nebyly ve stavu, v jakém byly opatřeny policejními orgány v přípravném řízení. Došlo k jejich zkrácení, vynechání některých, dle obhajoby, podstatných pasáží. Podle názoru obhajoby je pravděpodobné, že do těchto záznamů bylo zasahováno i po obsahové stránce. To považuje za nepřijatelné. V hlavním líčení soudem provedené důkazy tedy v konečném důsledku nebyly těmi, které opatřil policejní orgán v přípravném řízení. Pokud jde o přepis audio video záznamu, pak do něj byly doplněny pasáže obsahující slovní hodnocení policejního orgánu. Jedná se o nepřijatelné doplňování důkazů nad rámec jejich výpovědní hodnoty a skutečného obsahu. Předně se tedy domnívá, že jeho vina nebyla v provedeném dokazování prokázána. Pominout pak nelze ani minimální výši případné finanční hotovosti, jakož i důvody, proč se obžalovaný věnuje výkonu funkce fotbalového rozhodčího a to již od roku 1998. Přihlédnout je nutno i k jeho hodnocení FN v [REDAKCE] a ke skutečnosti, že jeho průměrná měsíční hrubá mzda činí přibližně 50 000,- Kč. V tomto případě tedy nejen nebylo postupováno v souladu s příslušnými ustanoveními Listiny základních práv a svobod, ale především nebyl zjištěn takový skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Nebyla respektována zásada presumpce nevinny a zásada in dubio pro reo. S ohledem na výše uvedené proto navrhuje, aby krajský soud napadený rozsudek zrušil a dále postupoval v souladu s ust. § 259 tr. řádu.

Samostatně koncipoval důvody svého odvolání obžalovaný V [REDAKCE] P [REDAKCE], který si nezvolil obhájce. Také on vyloučil, že by se dopustil jednání, které je mu kladeno za vinu. V uvedeném zápase byl asistentem rozhodčího, nijak závadově nejednal. Skutek, který je mu kladen za vinu a kterého se měl dopustit, není trestným činem. Nikomu nic neslíbil, jeho výkon byl standardní a naprosto regulérní. Bylo prokázáno, že oba zástupci fotbalových klubů od rozhodčích nic nežádali, pokud se v odposleších uvádí slovo hrát rovinu, samo o sobě to neznamena nic neregulérního, neobjektivního a nejedná se o žádnou výhodu. Namítá proto, že chybí i znak pro společnost nebezpečného jednání, když fotbalový zápas byl pískán regulérně. Zápas končil výsledkem 1:1, a jaký prospěch, či výhoda měla vzniknout, zda došlo k ovlivnění výsledku zápasu ve prospěch některé ze stran, není jasné. Na ničem se jako rozhodčí nedomlouvali, žádné pokyny od hlavního rozhodčího neobdrželi a zápas ani nijak nechtěli ovlivňovat. Navíc se jednalo o částku tak nízkou, že i z tohoto hlediska nelze uvěřit, že by mohlo jít o úplatek. Jejich vina pak není prokazována ani výpovědi vyslychaných svědků, kteří vysvětlili, že pojem hrát rovinu znamená běžnou fotbalovou hantýrkou čestný průběh zápasu, tedy nic neregulérního. Také on namítá, že odposlechy jsou nesrozumitelné. To, co je v rozsudku citováno, to jako důkaz při hlavním líčení nezaznělo, naopak. Závěr, že z jejich chování a slov je možno dovodit souhlas s přijetím úplatku, je nepodložený. On sám se v kabině rozhodčích pouze převlékal, nic nekomentoval. Také on se domnívá, že okresní soud nepostupoval v souladu s ust. § 2 odst. 5 tr. řádu. Žádá proto, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a obžalob ho zprostil.

Třetí obžalovaný v bodě 5/, obžalovaný J. Ch. prostřednictvím svého obhájce namítá, že skutek, který je mu kladen za vinu, není trestným činem. Nechoval se způsobem, který by vykazoval znaky ovlivněného závadového jednání. Současně má za to, že chybí znak pro společnost nebezpečného jednání. Rozhodčí se na ničem nedomlouvali, žádné pokyny od hlavního rozhodčího neobdrželi. Tedy zápas nechtěli od počátku, a to nikdo z nich, nijak ovlivňovat. Rovněž poukazuje na nízkou částku, která měla být poskytnuta. Současně rovněž poukazuje na obsah výpovědi svědků, kteří vysvětlili, že pojem hrát rovinu, znamená běžnou fotbalovou hantýrkou čistý průběh zápasu. Také on namítá nesrozumitelnost záznamů pořízených odposlechů. Namítá, že to, co je v textu rozsudku citováno, v hlavním líčení nezaznělo. Proto k tomuto důkazu nelze přihlížet. On sám nic nekomentoval, pouze se převlékal. Na pouhých domněnkách vinu stavět nelze, když také on poukazuje na ust. § 2 odst. 5 tr. řádu. Jeho obhajoba, že se uvedeného jednání nedopustil, nebyla vyvrácena a jeho vina nebyla bez zásadních pochybností prokázána. Také on navrhuje, aby byl obžaloby v plném rozsahu zproštěn.

Také obžalovaní B. H. (J.) a J. F. v obsáhle koncipované odvolání jejich obhájcem prvému soudu vytýkají celou řadu vad. Citováno je z popisu skutku ve výroku o vině, dále z odůvodnění rozsudku na čísla listu 25, 26, 33 a 41 – 43, jakož i strany 46 rozhodnutí. Zdůrazněno je, že oba obžalovaní podávají odvolání proti všem výrokům, které se jich dotýkají. Primárně je namítáno, že došlo k jejich odsouzení v důsledku důkazu opatřeného na základě nelegálně nařízeného odposlechu, který se stal důvodem pro nařízení sledování prostor a věcí v chatce na základě soudního rozhodnutí, které je nejen nelegální samo o sobě, ale i ovocem z otráveného stromu původního telefonního odposlechu, když dokonce i kdyby platilo to, že prostorový odposlech byl pořízen legálně, tak z textu nevyplývá to, co dovozuje soud a i kdyby snad skutečně se stalo to, co tvrdí rozsudek, pak takovéto jednání ani nemůže být po právní stránce trestným činem úplatkářského charakteru. Pokud jde o nelegálnost prostorových odposlechů, odkazují i na obsah usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 17. října 2016, jímž bylo rozhodováno o odvoláních proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 7. 4. 2015, č.j. 4T 21/2013 – 31079, který se dotýkal obžalovaného MUDr. R. a dalších osob. Jeho úvahy v tomto hledu jsou analogické. Následně rekapitulují, co podle jejich přesvědčení vyplývá ze spisového materiálu. Zjištěno bylo, že policie zpracovala úřední záznam dne 15. 1. 2013, že dochází k úplatkářství v soutěžích krajského charakteru v částkách 10 000,- až 20 000,- Kč. V této výši nebyl zjištěn ani jeden údajný úplatek. Úplatkářství se má pak dít prostřednictvím i třetích osob způsobem, který byl v dokumentu popsán. To se neprokázalo ani v jednom z případů. Ze zájmových patnácti osob byl obžalován pouze obžalovaný Z. a zesnulý obžalovaný V. a z 15 klubů pouze představitel klubu Z. (viz bod 10/ obžaloby). Mělo existovat sedm důvodů pro zahájení úkonů, sedm identifikovaných stereotypů předmětné trestné činnosti, to se neprokázalo. Policie přes dva, skoro tři, měsíce, odposlouchávala většinu lidí, aniž by k tomu byly relevantní důvody a zasahovala tak bez reálného podezření do základních lidských práv nevinných lidí. Dále rekapitulují jednotlivé údaje ze svazku II/ spisového materiálu, které souvisí s tím, kdy byly zahájeny úkony trestního řízení, kdy byl podán návrh na vydání příkazu k odposlechu dvanácti osob a jak bylo dále v tomto ohledu postupováno. Za nelegální považují jak nařízení odposlechů na zemřelého V., tak i následné pořízení audio záznamů v důsledku vyhodnocení rozhovoru zachyceného mezi zesnulým V. a Ch. Soud se nevypořádal s námitkou nelegálnosti odposlechů a audio záznamů a ani s právními výhradami obhajoby. Domnívá se především, že § 88 odst. 1 tr. řádu nelze uplatňovat na úplatkářské delikty a

nebyly splněny další podmínky v tomto ustanovení uvedené. Poukazují rovněž na ust. § 88 odst. 2 tr. řádu, včetně požadavku na odůvodnění příkazů, které nebyly dány, a to v intencích již citovaného rozhodnutí Vrchního soudu v Praze. Zdůrazňují subsidiaritu použití odposlechů a záznamů telekomunikačního provozu. Obvodní soud pro Prahu 6 pouze zcela nekriticky přebíral názor státního zástupce z podaného návrhu. Rezignoval tak fakticky na svou rozhodovací činnost. Byl nezákonně pořízen odposlech zesnulého V [REDAKCE], je nelegální i odposlech na základě příkazu pořízený a nebyl tak ani jakýkoli legální důvod ke sledování chatky, kde byl pořízen odposlech rozhodčích. Obdobně namítají nepřislusnost v rozhodování o dané otázce, jakož i délku řízení. Domnívají se, že policejní orgán si „vybral svůj soud a svého státního zástupce“. Z telefonních odposlechů nebylo nic relevantního zjištěno. Pokud jde o tzv. prostorový odposlech ve smyslu § 158 odst. 1, 3, 4 tr. řádu, pak opět z tohoto ustanovení obsáhle citují, jakož i poukazují na ust. § 158b odst. 1 tr. řádu. Také v tomto případě je třeba konkrétně odůvodnit podezření ze spáchání úmyslného trestného činu. Odůvodnění považuje za účelové. Žádosti podle § 158d odst. 4 tr. řádu jsou natolik obecné, navíc obsahující odvozené nepravdivé informace o podezřelých, že nelze dojít k závěru, že by splňovaly zákonem požadované náležitosti sledování osob a věcí, které na základě nich povolil Obvodní soud v Praze 6. Obvodní soud pak tuto argumentaci, jak na to již bylo poukazováno obsáhle shora, převzal. V trestním řízení nelze připustit použití důkazu, který byl opatřen takovým způsobem a v tomto ohledu poukazují na rozhodnutí Ústavního soudu ČR, a to opět způsobem velice obsáhlým. Obhajoba se domáhala protokolu o prostorovém odposlechu, který do dnešního dne neexistuje. Cituje dále z ust. § 158d, podle nějž má-li být záznam pořízení při sledování použit jako důkaz, je třeba k němu připojit protokol s náležitostmi uvedenými v § 55 a § 55a tr. řádu. Ten uvádí, že nestanoví-li zákon jinak, o každém úkonu trestního řízení se sepíše, a to zpravidla při úkonu nebo bezprostředně po něm protokol, který musí mít v odvolání popsané náležitosti. Byl-li o úkonu pořízen vedle protokolu i zvukový nebo obrazový záznam, poznamená se tato okolnost v protokolu sepsaném o úkonu, v němž se vedle údajů o čase, místě a způsobu jeho provedení uvede též údaj o použitém prostředku. Technický nosič záznamu se připojí ke spisu nebo se ve spise uvede, kde je uložen. Odsouzení byli pouze na základě jediného nepřímého důkazu. Není nikterak prokázáno, že na DVD hovoří ti, o nichž tvrdí soud, že jsou na záznamu zachyceni. Soud k tomu neuvádí jediný důkaz. Stejně tak není prokázána pravost a celistvost nahrávky. Dále ze svého úhlu pohledu hodnotí obsah provedeného důkazu a argumentuje judikaturou dotýkající se pachové identifikace. Z celého rozsudku a dokonce ani z odposlechů nevyznívá jakákoli výzva L [REDAKCE] k zmanipulování utkání, k jakémukoli jednání rozhodčích, které by nebylo v souladu s normami fotbalového svazu. Upozorňují i na to, že ze záznamu z 10. 2. 2013 vyplývá, že přepis byl pořízen z audio video záznamu o tři měsíce později, přičemž 20. května se tvrdí, že se nepodařilo audio video záznam zaznamenat a že je k dispozici pouze audio záznam. Je tak sporné, jak mohl policejní orgán jednu a tu samou záležitost přepisovat rozdílně a proč o jednom přepisu tvrdí, že je pořízen z jednoho media a o druhém z jiného media, když přepisy se liší. Domnívají se také, že obsah audio nahrávky neprokazuje, že by si nechali slíbit úplatek, či že jim byl úplatek předán. Prvému soudu pak vytýkají i to, jak se vypořádal s námitkou nepřislusnosti soudu. Zdůrazňují, že účelem trestního řádu je upravit postup orgánů činných v trestním řízení tak, aby trestné činy byly náležitě zjištěny a jejich pachatelé podle zákona spravedlivě potrestáni. Řízení přitom musí působit kromě jiného k upevňování zákonnosti, předcházení a zamezování trestné činnosti. Lze tak konstatovat, že pokračování ve sledování bylo minimálně od léta 2013 nezákonné a nesloužilo k naplňování účelu trestního řádu. I pokud by bylo možno vycházet z toho, co bylo na audio nahrávce zachyceno, nebyly naplněny znaky předmětného trestného činu. Z tohoto úhlu pohledu opět

velice podrobně rozebírají právní úpravu v § 331 tr. zákoníku, když zdůrazňují, že takový přečin musí být spáchán ve smyslu § 15 tr. zákoníku úmyslně. Prvým soudem nebylo řešeno, zda v jejich případě se nemohlo jednat ve smyslu § 18 tr. zákoníku o skutkový omyl. Nepopírají, že dle judikatury je pod pojmem obstarání věci obecného zájmu i subsumováno zajištění regulérnosti fotbalových utkání. Toto však nezahrnuje veškerá utkání a veškeré soutěže. Je třeba okruh těchto fotbalových utkání posuzovat i s ohledem na principy subsidiarity trestní represe zakotvených v § 12 odst. 2 tr. zákoníku. Svým jednáním nenarušili regulérnost krajské fotbalové soutěže, tedy tvrzený obecný zájem na řádném průběhu soutěží organizovaných SKFS. K tomu nebyl proveden jediný důkaz. Dokonce ani přijetí jakéhokoli plnění kýmkoli ještě samo o sobě neznamená narušení regulérnosti soutěže. Dle jejich přesvědčení nelze považovat zájem na jistotě fotbalových utkání za důležitý obecný zájem. V tomto ohledu pak poukazují na to, kolik má obec [REDAKCE] a [REDAKCE] obyvatel, z nichž se fakticky o vesnický fotbal zajímá minimum. O tom svědčí i účast na fotbalovém utkání. Dále podrobně rozebírají pojem úplatek, jakož i pojem jeho převzetí či přijetí slibu úplatku. Zdůrazňují, že přijetí jakékoli nabídky obohacení či čehokoli, na co není právní nárok, neznamená přijetí úplatku, pokud toto přijetí nesměřuje k porušení povinnosti přijímajícího. S tím se rozsudek nevyrovnal. Důležité je, zda jednání směřovalo k porušení povinnosti a zda to tak příjemce chápal. To v konkrétním případě nebylo prokázáno. Není prokázáno, že by obžalovaní měli přijmout jakoukoli nabídku proto, aby porušili svoji povinnost, to zůstalo pouze v rovině předpokladů. Rozsudek se vůbec nevypořádává s konstantní judikaturou, což je porušením práva na spravedlivý proces. V tomto ohledu odkazují již na zákon ze dne 3. 7. 1924. Pokud údajné úplatkářství nesměřovalo k porušení povinností ve věcech obecného zájmu, nemohlo jít o úplatek. Jaké porušení povinností padá do úvahy v souvislosti s úplatkářstvím ve fotbale? V tomto ohledu obsáhle argumentují. Rovněž se domnívají, že význam má, že se mělo jednat o plnění nepatrné. „Jedná-li se o částku 1.000,- Kč a žádnou vyšší, státní zastupitelství netvrdí, může kdokoli z nás, jak jsme v této jednací síni, přimět 1.000,- Kč, abychom porušili svou povinnost?“ V tomto ohledu odkazují na ust. § 12 odst. 2 tr. zákoníku s tím, že je nutno přihlížet ke všem okolnostem případu. Poukazuje se i na ust. § 138 tr. zákoníku. V konkrétním případě pak, pokud k jednání vůbec došlo, byla nabídnuta částka nepatrná, která je nižší než částka nikoli nepatrná a pak dokonce, i kdyby se neuplatnil princip subsidiarity trestního postihu, měl je soud obžaloby zprostit už jenom pro nenaplnění formálního znaku trestného činu. Následně zdůrazňují, že navíc ceně úplatku neodpovídá ani následné jednání rozhodčích. Z odposlechů jednoznačně nevyplývá ani naplnění subjektivního znaku trestného činu. Žádný z rozhodčích pak prokazatelně nepřislíbil ovlivnění utkání, žádný rozhodčí jej ani v rozporu s pravidly neovlivnil, není prokázáno, že by rozhodčí cokoli přijali. Dále ze svého úhlu pohledu hodnotí obsah audio nahrávky, a to opět zcela podrobně, když uvádí logické argumenty na podporu své obhajoby. Zcela závěrem je v odvolání umístěna kapitola nazvaná podezření na zastrahování jako důvod nevypořádání se s námitkami obhajoby nalézacím soudem. Poukazuje na to, že den před vynesením rozsudku se do soudní síně dostavila za přítomnosti televizní kamery vrchní státní zástupkyně, takže neúspěch obžaloby by mohl mít pro zastupitelství nepříjemnou odezvu na veřejnosti. To hodnotí jako nepřímý nátlak na soud, který se pak dle nich modifikoval do nátlaku na jejich obhájce. Následně si vrchní státní zástupkyně stěžovala České advokátní komoře, což dokládají její stížnosti. Jako snahu vyjít vstříc obžalobě si vysvětlují vyjádření, v němž na str. 41 soud hovoří o audio záznamech v množném čísle, ačkoli ve spise se nalézá jenom jeden audio záznam. Stejně tak soud vynechal v rozsudku část záznamu. Jsou přesvědčeni, že se soud nesmí dopustit v rozsudku vynechávání relevantních částí záznamu, pokud je již vůbec považuje za legální, jak se stalo

v této první části záznamu a ani jinak zkreslovat, jak se stalo v druhé části, což obhajoba dokladuje v bodě 91 a 92. Ani toto odvolání neobsahuje v písemném prvotním odůvodnění závěrečný návrh.

Dne 22. 5. 2017 bylo Krajskému soudu v Praze doručeno doplnění odvolání, v němž je zdůrazňováno, že rozsudek je nezákonný a je důsledkem porušení článku 6 Evropské úmluvy o lidských právech. Z opakovaně vyžadovaných protokolů o hlavním líčení má obhajoba k dispozici pouze tři protokoly. Dále rozvíjí myšlenku dotýkající se odmítání poskytnout obhajobě požadované protokoly, stejně jako bezproblémové poskytnutí nahrávek přednostně státnímu zástupce a ne obhajobě. Poukazují rovněž na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 4 „PZO 14/2016“. Skutečnost, že státní orgány se snaží klást všemožné překážky obhajobě a nerespektovat elementární práva osob i při nařizování sledování se pak projevuje nejenom v neposkytnutí protokolu z hlavního líčení, ale i v tom, že státní orgány se snažily zabránit v obhajobě v přístupu k jedinému nepřímému důkazu proti odvolatelům. Upozorňují na okolnosti, kde požádal o poskytnutí tohoto důkazu v kopii státní zástupkyni. O zaslání chybějících protokolů z hlavního líčení žádají odvolací soud, když jejich opakovaná snaha o docílení toho, na co mají dle svého přesvědčení nárok, nebyla u nalézacího soudu úspěšná. K tomuto dodatku byl přiložen dopis adresovaný státní zástupkyni Okresního státního zastupitelství v Benešově prostřednictvím emailu ze dne 20. 7. 2016, kde žádá kopii audio nahrávky, která měla sloužit jako podklad pro rozhodnutí o vině. Přiložena je rovněž odpověď ze dne 21. 7. 2016. Z tohoto vyjádření vyplývá, že kopii je možno pořídit prostřednictvím soudu. Dne 21. 2. 2017 byla advokátní kancelář JUDr. Karola Hrádely zpracována písemnost nazvaná podnět k zahájení kárného řízení na vrchní státní zástupkyni JUDr. Bradáčovou. Připojeno je i prošetření stížnosti na nevhodné chování JUDr. Lenky Bradáčové ze dne 7. 3. 2017 zpracované Nejvyšším státním zastupitelstvím a podepsané nejvyšším státním zástupcem. Připojen je přípis ČAK ze dne 16. 5. 2017 adresovaný vrchní státní zástupkyni v Praze, v němž je konstatováno, že byla projednávána stížnost kontrolou radou ČAK stížnost na advokáta JUDr. Karola Hrádelu. Ta byla posouzena jako nedůvodná.

Také obžalovaný Ing. J. B. podal odvolání prostřednictvím svého obhájce a také on prvému soudu vytýká nesprávné skutkové závěry, jakož i nesprávné závěry právní. Rovněž on se domnívá, že z příslušného DVD uvedené okolnosti nevyplývají, a také on uvádí to, jakým způsobem rozhodčí „k nabídce“ přistupovali. Domnívá se rovněž, že nebyly splněny podmínky pro použitelnost předmětných záznamů. Byl tedy odsouzen na základě důkazu, který je procesně nepoužitelný. Navrhuje, aby odvolací soud rozsudek zrušil a zprostil ho obžaloby.

V průběhu řízení před odvolacím soudem si tento obžalovaný zvolil nového obhájce, který shora popsané odvolání ještě blíže odůvodnil. Také toto odvolání stěžejním způsobem zdůrazňuje nezákonnost příkazu k odposlechu a záznamu telekomunikačního zařízení. Konkrétně je uvedeno, že byť soud I. stupně příkaz ke sledování vyhodnotil jako zákonem vydaný, skutečnosti zjištěné v rámci sledování jsou důkazem odvozeným z neúčinného důkazu prvotního – odposlechu získaného na základě k příkazu k odposlechu. Také tento odvolatel argumentuje rozhodnutím Vrchního soudu v Praze ve věci obžalovaného MUDr. R. a spol., z něhož cituje. Primární považuje za nikoli řádné zdůvodnění doby, po kterou měly odposlechy trvat. Domnívá se, že i v tomto případě došlo k doslovnému zkopírování návrhu státní zástupkyně a to v intencích terminologie rozhodnutí Vrchního soudu, konkrétně k nekritickému převzetí názoru státního zástupce, což vyplývá z doslovného kopírování znění

textu obsahujících pouze obecné konstatování. Soud tak vůbec neposuzoval materiální podmínky pro vydání příkazu k odposlechu. Poukazuje na postup soudce Obvodního soudu pro Prahu 6 JUDr. Kryštofa Nového v přípravném řízení. Byla použita nepravdivá informace, v níž absentuje použití sprch. Policejní orgán použitím nepravdivých informací zcela účelově rozptýlil hlavní obavu soudce o nepřiměřeném zásahu do soukromí sledovaných osob. Dále rovněž velice podobně polemizuje s obsahem jednotlivých příkazů ke sledování a uzavírá, že lze předpokládat, že informace, které poskytl policejní orgán státnímu zástupci a soudu jako podklad pro vydání příkazu ke sledování se nezakládá na pravdě a vydání příkazu ke sledování tak bylo dosaženo na základě vylhané operativy. Soud I. stupně audio a video záznamy provedené v rámci dokazování nepodrobil znaleckému zkoumání za účelem vyloučení pochybnosti o jejich obsahu a v podstatě se spolehl na obsah úředního záznamu policejního orgánu s názvem vyhodnocení realizovaného sledování osob. Obhajoba má za to, že policejní orgán odposlechl některé prohlášení osob na video nahrávce a účelově přepsal zcela spekulativní zvukový i obrazový obsah do úředních záznamů o sledování tak, aby byl schopen výstup zařadit mezi důkazy, které mají dosvědčovat vinu obžalovaného. Konkrétně pak poukazuje na audio záznam, který má zachycovat dění v kabině po zápase. Soud v tomto ohledu dostatečně neodstranil pochybnosti o přesvědčivosti důkazu, které mají svědčit o jeho vině. Domnívá se rovněž, že zcela absentuje podrobnější způsob provedení samotného ztotožnění osob na video záznamu. Navrhuje proto, aby soud II. stupně podrobil předmětná DVD a dále tzv. sestřih znaleckému zkoumání s cílem jednoznačně určit, zda osobu na videozáznamu lze skutečně ztotožnit. Také uložený trest považuje za nepřiměřený a výrok o něm za nepřezkoumatelný. Důsledky odsouzení jsou v jeho případě závažné, neboť pracuje na pozici leteckého personálu a musí splňovat podmínky bezúhonnosti. Uložený trest tak považuje za nepřiměřeně přísný a to především proto, že měl dle tvrzení obžaloby převzít pouze 1 000,- Kč. Domnívá se proto, že věc měla být postoupena jinému orgánu, který je ČFS k projednání kárného provinění. Navrhuje proto, aby Krajský soud v Praze rozsudek v jím napadené části zrušil a vrátil věc soudu I. stupně k dalšímu řízení.

Obžalovaní P. H., P. K. a J. K., rovněž odůvodnili své odvolání prostřednictvím společného obhájce. Rovněž oni s rozhodnutím o vině nesouhlasí, když prvému soudu vytýkají, že se nevypořádal s jejich návrhem na zastavení trestního stíhání. Také v tomto odvolání je poukazováno na to, že již jen z názvu nahrávky „sestřih“ vyplývá, že došlo k její úpravě. Stručné odůvodnění okresního soudu o zákonnosti odposlechlů je matoucí. Domnívají se rovněž, že obsah provedeného důkazu je průkazný. Okresní soud přebírá hodnocení policejního orgánu a vydává je následně za vlastní hodnocení provedeného důkazu. I kdyby odvolací soud dospěl přes výše uvedené k názoru, že popsany skutek by mohl naplňovat pospané znaky skutkové podstaty přečinu přijetí úplatku, je ve věci na místě aplikovat ust. § 12 odst. 2 tr. zákoníku, a to z důvodu, které opětovně velice podrobně rozvádí. Poukazují na nižší společenskou škodlivost uvedeného jednání, jakož i na nerozhodný výsledek fotbalového utkání. Jedná se o případ hraniční. Domnívají se, že na zápas č. A2B0602 mezi fotbalovými týmy TJ Sokol Zásmyky a TJ Slovan Hradištko nelze pohlížet ve stejném světle jako na utkání vrcholných fotbalových soutěží a nelze tedy na něj vztahovat žádný z důvodů, pro něž ve věci řešené usnesením Nejvyššího soudu ČR ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. 8Tdo 396/2007, a následně usnesením Ústavního soudu ČR ze dne 16. 12. 2008, vedené pod sp. zn. II. US 1932/2007, soudy přistoupily k aplikaci trestně právních norem. Okresní soud se pak nevypořádal ani s tím, že by věc bylo možno postoupit k rozhodnutí jinému orgánu, a to v intencích toho, co navrhoval předchozí odvolatel. V takovém případě by byli potrestáni do jisté míry přísněji, než v nyní projednávané věci. Od

doby spáchání skutku pak proběhla již poměrně dlouhá doba. Také odůvodnění výše uložených trestů považují za nedostatečné. V tomto ohledu je odvolání koncipováno zcela shodně jako v případě obžalovaného A ■■■ Ch ■■■. Navrhují proto, aby odvolací soud napadený rozsudek ohledně nich zrušil, obžaloby je zprostil, případně věc postoupil k rozhodnutí jinému orgánu, konkrétně Komisi rozhodčích SKFS.

Poslední z odvolatelů obžalovaný J ■■■ S ■■■ odůvodnil včasné odvolání prostřednictvím své obhájkyne. Také on napadá všechny výroky, které se ho dotýkají. Prvému soudu vytýká, že primárně nesprávně a neúplně zjistil skutkový stav věci. Napadený rozsudek údajné účastenství ve formě pomoci mylně dovozuje z toho, že měl rozhodčí instruovat o tom, jakým způsobem mají řídit utkání. Takto však postupuje každý delegát před každým utkáním. V této souvislosti poukazuje na výpovědi svědků M ■■■, C ■■■ a M ■■■. Cituje rovněž i z výpovědi svědků H ■■■, L ■■■ a K ■■■ s tím, že není pravda, že by pohovorem s rozhodčími delegáty jakkoli napomáhal spáchání přečinu přijetí úplatku. Rovněž ze zápisu o utkání ze dne 25. 5. 2013 vyplývá, že k ovlivnění utkání nedošlo, neměl se tedy ani jak dozvědět, že vůbec mělo k nějakému tvrzenému korupčnímu jednání dojít. Nemůže tak být v jeho případě naplněna subjektivní stránka. Někteří svědci výslovně uvedli, že jej znají po profesní stránce dlouhá léta a byl by posledním z těch, o kterém by si mohli myslet, že by bral úplatky atd. V tomto ohledu je podrobně hodnocena jeho profesní kariéra. Jediným důkazem o jeho vině by měl být audio a video záznam ze sledování osob ze dne 25. 5. 2013. Upozorňuje na nízkou kvalitu zvuku, kdy důkazu v hlavním líčení nebylo rozumět. Pokud jde o vyhodnocení policejním orgánem, to obsahuje celou řadu zavádějících nepřesností a domněnek. Hodnocení se ocitá v rovině spekulací. Z žádného důkazu také nevyplývá totožnost jednotlivých osob na audio a video záznamu zachycených, což správnost skutkových závěrů vyvozených ze záznamu ještě více zpochybňuje. I v případě, že by byl záznam přijat, popis skutku ve vztahu k němu obsahu tohoto záznamu neodpovídá. K tvrzenému předání úplatku nebyl vůbec přítomen. Okolnosti předchozího jednání mu nemohly být proto známy. Soud na něj klade zcela nepřiměřený a nepřipustný požadavek v tom smyslu, že si měl být pouze na základě určitých indicií (čtyř zdvižených prstů jednoho z rozhodčích, jež mohly stejně dobře znamenat počet střelených branek v nějakém utkání či vypitých piv na nějaké oslavě nebo snad na základě žertovných úvah ostatních obžalovaných, které v prostředí fotbalových kabin zaznívají běžně nebo snad až po zápase při pokusu hlavního rozhodčího něco – nevíme co – mu předat?) domyslet, že k nějakému poskytnutí úplatku skutečně došlo a to uvést to ve své zprávě. Také tento obžalovaný považuje důkaz audio a video záznamem na nezákonný a procesně nepoužitelný, když poukazuje na odůvodnění napadeného rozsudku z hlediska data, kdy mělo dojít k povolení sledování. Poukazuje na nedostatečné odůvodnění příkazu a argumentuje § 158 odst. 3, 4 tr. řádu. Upozorňuje i na to, že k audio a video záznamu pořízenému při sledování navíc v rozporu s ust. § 158d odst. 7 tr. řádu nebyl připojen protokol s náležitostmi uvedenými v § 55 a § 55a tr. řádu, neboť v rozporu s těmito ustanoveními protokol nebyl vyhotoven při úkonu ani bezprostředně po něm, ale až s delším časovým odstupem dne 7. 2. 2014, tedy více jak tři měsíce po ukončení sledování. To vyplývá i ze samotného znění protokolu, kde se s odkazem na žádost součásti policie konající vyšetřování uvádí pouze tolik, že jsou protokolovány veškeré pořízené obrazové záznamy, a to tak, že je zpracována tabulka s časovými údaji pořízení těchto záznamů. I kdyby mělo být prokázáno jeho jednání v té podobně, jak je popsáno v napadeném rozsudku, pak ani tehdy nemůže obstát interpretace takového jednání soudem, jako napomáhání ke spáchání přečinu přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 ve spojení s § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku. Je totiž zřejmé, že i napadený rozsudek připouští, že žádné

peníze nepřevzal, ani si nedal slíbit a několikrát v průběhu skutkového děje, který nakonec napadený rozsudek označuje za vyrozumívání o úplatku a jeho následné nabídce, jakoukoli diskuzi na toto téma rázně odmítl. Měl odmítavě mávat rukou, ustupovat směrem ke dveřím a odvádět řeč. Domnívá se, že také toto jednání bylo nesprávně právně kvalifikováno. Za nepřiměřený pak považuje také uložený trest a za spornou otázku i naplnění znaku obstarání věci obecného zájmu, když také on poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 8Tdo 396/2007 a s navazujícím usnesením Ústavního soudu II. US 1932/07. Rovněž v tomto odvolání je zmiňována výše úplatků, které měly být zcela nepatrné. Nelze souhlasit se závěrem soudu I. stupně, že i u nižších neprofesionálních soutěží na krajské úrovni by byla utkání oproti jiným volnočasovým činnostem v popředí zájmu a sledovanosti občanů a tento skutkový závěr z žádného z důkazů nevyplývá. Je irelevantní argumentace soudu o tom, že některé jiné fotbalové oddíly, než kterých se týká jednání pod bodem 10/ rozsudku, obdržely finanční prostředky z veřejných zdrojů. Ze všech shora uvedených důvodů navrhuje, aby odvolací soud rozsudek zrušil podle § 258 odst. 1 písm. a), b), c), d), e) tr. řádu a po zrušení rozsudku věc podle § 259 odst. 1 tr. řádu vrátil soudu I. stupně, případně, aby ho sám obžaloby zprostil podle § 226 písm. a) tr. řádu, alternativně podle § 226 písm. b) tr. řádu.

Krajský soud jako soud II. stupně přezkoumal z podnětu podaných odvolání v intencích § 254 odst. 1 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které jejich vydání předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad a posoudil věc takto:

Je třeba předeslat, že také v případě původně všech sedmnácti odvolatelů, včetně obžalovaných Š██████, S██████ a T██████, bylo Krajským soudem v Praze pod sp. zn. 12 To 95/2017 nařizováno na den 31. 5. 2017 veřejné zasedání. Vzhledem k tomu, že se nepodařilo doručit předvolání obžalovanému M██████ S██████, který se současně (byť byl o termínu telefonicky vyrozuměn a posléze mu byl zaslán na jím uváděnou adresu e-mail) k veřejnému zasedání nedostavil, byla věc nejen tohoto obžalovaného, ale také dalších dvou jmenovaných odvolatelů, kteří se měli dopustit trestné činnosti samostatně popsané **pod bodem 7/** výroku o vině, vyloučena podle § 23 odst. 1 tr. řádu k samostatnému projednání a rozhodnutí, a to pod sp. zn. 12 To 229/2017 (viz usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2017, sp. zn. 12 To 95/2017).

Ve veřejném zasedání tedy byla věc přezkoumávána na základě odvolání obžalovaných Ch██████, Z██████, K██████, H██████, R██████, P██████, Ch██████, F██████, Ing. B██████, H██████, K██████, H██████, K██████ a S██████, přičemž bylo možno konstatovat, že okresní soud se předmětnou věcí poměrně pečlivě zabýval, zákonným způsobem provedl celou řadu důkazů, které mohly k jejímu objasnění přispět, řádně je hodnotil samostatně i ve všech vzájemných souvislostech, jak ukládá ust. § 2 odst. 6 trestního řádu, přičemž jeho skutkové závěry, byť s nimi odvolatelé nesouhlasí, mají plnou oporu v provedeném dokazování a pokud odvolací soud sám, či na návrh obžalovaných, přistoupil v některých směrech k doplnění dokazování (jak to bude dále popsáno), nemohlo to vést k závěru, že způsob hodnocení věci prvním soudem nemůže obstát.

Je třeba předeslat, že v podstatě ve všech odvoláních zazněly **námítky procesního rázu**, které souvisí s otázkou zásady zákonného soudce a v této souvislosti i s otázkou procesní použitelnosti audio záznamu sledování, který je v nyní projednávané věci nepochybně důkazem stěžejním. Byť bylo možno odvolatelům přisvědčit v tom, že s touto problematikou se okresní soud v odůvodnění svého rozhodnutí nevypořádal zcela důsledně, je možno ze spisu poměrně jednoznačně vysledovat, že uvedené námítky se nemohly setkat

s úspěchem, když nad tento rámec odvolací soud zopakoval důkaz listinami ve svazku II/ spisového materiálu a doplnil dokazování, jak to bude dále uvedeno, o nově vyžádané vyjádření příslušného policejního orgánu tak, aby mohl odůvodnění napadeného rozsudku v této otázce dotýkající se čistě procesního postupu orgánů činných v přípravném řízení, v této otázce konkretizovat, když okresní soud se sám spokojil s poněkud nedostatečným vyjádřením, že výsledky odposlechů a sledování považuje za zákonným způsobem opatřené.

Primárně nebylo možno se ztotožnit s námitkami, které se dotýkaly toho, že v přípravném řízení činil jednotlivé úkony, respektive povoloval odposlechy a sledování osob, Obvodní soud pro Prahu 6. Již okresní soud pracoval s údaji, které je možno nalézt v úředním záznamu Policie ČR, Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality SKPV, odbor korupce, z 15. ledna 2013. Z tohoto úředního záznamu vyplývá, že při výkonu činnosti v souladu s ust. § 69 odst. 1 zákona č. 273/2008 byly získány poznatky, které zakládají důvodné podezření na možnou korupční trestnou činnost páchanou v souvislosti s organizováním a realizací sportovních událostí pořádaných zájmovým sdružením Středočeský krajský fotbalový svaz. Následně jsou popsány údaje o korupčním jednání jednotlivých funkcionářů a rozhodčích, jakož i delegátů SKFS, jehož sídlo se nalézá v Praze 6. Odvolací soud měl nad tento rámec k dispozici vyjádření příslušné součásti policie z 18. května 2017, v němž je vysvětlováno, že záznam o zahájení úkonů v trestním řízení byl zaslán na Obvodní státní zastupitelství pro Prahu 6, kde je i sídlo Středočeského krajského fotbalového svazu, neboť rozhodčí a delegáti jsou vedeni pod touto organizací a nebylo možno v této fázi rozpracování poznatků přesně zjistit, na kterých místech dochází ke korupční trestné činnosti. Po konkretizaci míst, kde došlo ke korupčnímu jednání - poté, co bylo možno hodnotit výsledky odposlechů a sledování - bylo dozorovou státní zástupkyní rozhodnuto o postoupení dozoru dílčích skutků na místně příslušná okresní státní zastupitelství. Konkrétní jména osob, od nichž byly zmíněné indicie získány, nebyla uváděna z konspirativních důvodů. Připojena byla nejen listina, která je součástí spisu na čl. 1/ a násl., ale také úřední záznam z 24. ledna 2013, konkrétně výsledky zadaných lustrací od mobilních operátorů k zájmovým mobilním telefonním číslům, kde jsou uvedeny jednotlivé osoby, jichž by se mohla uvedená trestná činnost dotýkat a jejich telefonní čísla. Následuje ustanovení zájmových osob ve spise z 31. ledna 2013, a to kromě jiného i osoby M██████ L██████, nar. ██████████. Byť tato osoba posléze nebyla obviněna, respektive nebyla na ni podána obžaloba, ve spise se nalézá na čísle listu 668 úřední záznam, z něhož je zřejmé, že prvotně bylo dáno podezření, že část těchto osob, včetně již jmenovaného M██████ L██████, pracuje a vykonává různé aktivity právě v sídle středočeského klubu SKFS v Praze 6. Současně policejní orgán poskytl odvolacímu soudu úřední záznam o šetření v prostředí k předmětu věci – „ověření informací ohledně možné korupce ve fotbalové soutěži ze dne 5. února 2013.“ Je zde uvedeno, že dne 4. 2. 2013 byla kontaktována příslušná osoba, která má informace ohledně realizovaných fotbalových soutěží Středočeským krajem fotbalovým svazem a sama se v této oblasti denně pohybuje. K předmětu možného korupčního jednání bylo zjištěno, že se ve Středočeském kraji jedná o standard, který je akceptován již několik let, jak od vedení klubu, tak i rozhodčích a vedení SKFS. K ovlivnění dojde většinou cestou telefonního rozhovoru, zejména zástupce fotbalového týmu s rozhodčím, který je delegován na jednotlivý zápas od komise rozhodčích. Také v případě shora jmenovaného M██████ L██████ se mělo jednat o telefonní rozhovory. Závěrem je vyjádřen předpoklad nezbytnosti (tehdy pouze) odposlechu a záznamu telekomunikačního rozhovoru podle § 88 odst. 1, 2 tr. řádu.

Za této situace odvolací soud dospěl k přesvědčení, že nelze hovořit o tom, že by Obvodní soud pro Prahu 6 v uvedené věci při povolování úkonu podle § 88 odst. 1, 2 tr. řádu či následně i podle § 158d odst. 2, 3 tr. řádu postupoval v rozporu se zákonem, respektive, že by ve věci rozhodoval jako nepříslušný soud. Je rovněž zřejmé, že ani v této věci nelze pominout ustanovení § 26 tr. řádu, podle něž je k provádění úkonů v přípravném řízení příslušný okresní soud, v jehož obvodě je činný státní zástupce, který podal příslušný návrh. S ohledem na to, co bude dále uváděno o tom, jakým způsobem se věc vyvíjela a k čemu odposlechy a posléze i sledování vedly, pak bylo možno jednotlivou trestnou činnost jednoznačně identifikovat a zahájit trestní stíhání až poté, co došlo k jejímu vyhodnocení jako celku.

Nad tento rámec je nutno uvést, že pochopitelně princip zákonného soudce je jedním ze základních principů trestního řízení, nicméně nyní se jedná o případ, kdy soud rozhodoval o prvním úkonu v rámci přípravného řízení ještě v době, kdy nebyl nikdo obviněn a určení místa spáchání činu ani nemohlo být primárně hned na počátku založeno jiným v úvahu připadajícím způsobem a obvodní soud současně rozhodoval o návrhu státního zástupce, který je činný v jeho obvodu. Důkazy ještě nebyly v dostatečném množství opatřeny a právě ty pak musely být obstarány s využitím některého ze shora zmíněných institutů. Stejně tak bylo podezíráno více osob, které měly páchat trestnou činnost na různých místech včetně již zmiňovaného sídla SKFS v Praze 6. Současně je odvolací soud přesvědčen o tom, že i v případě, že by došlo k pomýlení orgánů činných v přípravném řízení z hlediska místní příslušnosti, pak by absolutní neúčinnost předmětných odposlechů či výsledku sledování mohlo způsobit pouze zjištění, že orgány činné v přípravném řízení postupovaly z jakéhokoli důvodu účelově. Nic takového však v nyní projednávané věci zjištěno nebylo a ani se to objektivně nikterak nenabízí.

Obdobně pak odvolací soud nezjistil, že by v odůvodnění předmětných příkazů k odposlechu a příkazu ke sledování osob absentovalo z hlediska předmětných ustanovení odpovídající odůvodnění, právě naopak. Vždy je možno poměrně jednoznačně zjistit důvody, které vedly k podání návrhu na použití těchto institutů a také k tomu, že případně došlo k prodloužení doby odposlechů či sledování. Pokud byla soudem převzata argumentace z podaných návrhů, pak nezbyvá než uvést, že tyto důvody byly jednak (jak bude dále uvedeno) věcně plně opodstatněné, jednak ten, který soudce měl k dispozici spisový materiál, z něhož mohl v podstatě obdobné údaje, jako státní zástupce či příslušný policejní orgán, čerpat. Stěží si lze představit, že by totožné údaje a důvody mohly být vyjádřeny ještě jiným slovním vyjádřením, resp. pokud bylo použito vyjádření obdobné či totožné, neznamená to, že by soudce obvodního soudu pro Prahu 6 nekriticky přejímal údaje z návrhů. V každém z příkazů je pak výslovně vyjádřeno a zapadá to logicky do kontextu projednávané věci, že pro trestní stíhání nezbytné údaje nebo důkazy nelze získat jiným způsobem, než právě za použití shora zmíněných institutů. Pokud nebyla výslovně odůvodněna doba, po kterou by měly odposlechy nezbytně trvat, pak v první fázi řízení ještě nebylo možno jednoznačně zjistit, jaké budou výsledky odposlechů či sledování, když v další fázi řízení, pokud došlo k prodloužení doby jejich realizace, již bylo naprosto zřejmé, že jsou jednoznačně dány věcné důvody pro takový postup. Nad rámec uvedeného pak musí odvolací soud konstatovat, že byť se jedná o instituty významné a zajišťující právo na ochranu soukromí té, které osoby, v tomto případě, jak se posléze ukázalo, bylo jejich použití plně opodstatněné a případná ve svém důsledku drobná formální nedůslednost by nemohla mít za následek neúčinnost tohoto úkonu trestního řízení, respektive procesní

použitelnost jeho výsledku. Bylo-li v doplněném odvolání obžalovaného Ing. B. argumentováno tím, že policisté získali povolení ke sledování na základě nepravdivé informace, že v tom kterém prostoru se nenalézají sprchy, ačkoli jsou sprchy na záznamu dobře slyšet, pak nezbyvá než uvést, že se primárně mělo jednat o šatny rozhodčích, které kromě jiného nepochybně slouží jako místo pro jejich převlékání. Pokud jde o zvuk sprchování z přilehlé sprchy, nebyl opatřen žádný obrazový záznam a nedošlo v důsledku toho k výraznějšímu narušení osobní integrity obžalovaných. Nicméně přímo ve sprchách sledovací zařízení logicky instalováno být nemohlo, tento údaj je možno považovat za zcela relevantní, a proto nelze hovořit ani o tom, že by povolení ke sledování bylo vydáno na základě nepravdivých údajů. Ani s tím se nemohl odvolací soud ztotožnit.

Jestliže bylo v rámci odvolacích námitek obžalovaných, které zastupoval JUDr. K. H., argumentováno jeho polemikou s Vrchní státní zástupkyní JUDr. Bradáčovou, pak ani tato následná okolnost nemůže svědčit o tom, že by byl proces získávání ve věci stěžejních důkazů a priori poznamenán takovými vadami, které by nutně musely mít za následek jejich procesní nepoužitelnost.

Pouze pro úplnost je pak možno připomenout, že v případě takzvaných úplatkářských deliktů vyplývá možnost pořizování odposlechů z mezinárodních smluv (viz především trestněprávní úmluva a korupci číslo 70/2002 Sb. MS), jimiž je Česká republika vázána.

V neposlední řadě je pak rovněž zřejmé, že ve spisovém materiálu jsou založeny protokoly o záznamu telekomunikačního provozu či později protokoly o sledování osob a věci ve smyslu § 158d tr. řádu. Pokud jde o obsah protokolů, pak je zřejmé, že se jedná o protokoly stručné, nicméně současně o takové, které mají vypovídací hodnotu na dostatečné úrovni tak, aby bylo možno ten, který úkon řádně osvědčit.

Je možno pro přehlednost zrekapitulovat, že na shora avizovaná zjištění policejního orgánu bylo reagováno podněty k vydání návrhu na příkaz k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu podle § 88 odst. 1, 2 tr. řádu z 19. 2. 2013. Státní zástupkyně Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 6 podala návrh k Obvodnímu soudu pro Prahu 6 následujícího dne, příkaz k odposlechu tohoto soudu je 20. 5. 2013 a vymezuje dobu odposlechu od 25. 2. do 25. 5. 2013, včetně, tj. na dobu tří měsíců. V této souvislosti nelze odhlédnout od toho, že se mělo jednat o trestnou činnost, která měla být v daném fotbalovém prostředí běžná, a která logicky musela probíhat po dobu, kdy se konají fotbalová utkání na dané úrovni. Následně v souvislosti se zachycením hovoru ze dne 14. 5. 2013 v bodě 1/, ze dne 25. 5. 2013 v bodě 2/ a v neposlední řadě i z 3. 5. 2013 v bodě 3/ rozsudku okresního soudu byl podán návrh na prodloužení povolení k odposlechu, jemuž bylo tentokrát soudkyní Městského soudu v Praze vyhověno, když doba odposlechu byla prodloužena do 25. 9. 2013. V odůvodnění příkazu k prodloužení doby trvání odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu, který byl vydán soudkyní Městského soudu v Praze 24. 5. 2013 pod sp. zn. Nt 1205/2013, vyplývá, že z již provedených operativně pátracích úkonů byl potvrzen předpoklad, že dochází k uplácení rozhodčí jednotlivých zápasů. Konkrétně je pak argumentováno právě shora zmíněnými třemi odposlechy.

Vzhledem k tomu, že v bodě 2/ rozsudku byl takto odposlechnut rozhovor mezi J. V. a O. K., následuje podnět k vydání návrhu na příkaz

k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu podle § 88 odst. 1, 2 tr. řádu k telefonnímu číslu uživatele O ■■■ K ■■■■, a to v navrhované době od 11. 4. 2013 do 23. 6. 2013. Důvodem pro uvedený postup bylo evidentně zjištění vyplývající z telefonické komunikace již zajištěné a z konsekvencí toho, co je konkrétně uvedeno čl. 222 spisu. Příkaz v tomto případě byl vydán dne 12. 4. 2013 a také v tomto případě došlo k prodloužení odposlouchávání dne 20. 6. 2013, a to až do října roku 2013. V rámci prodloužení doby odposlechu pak došlo objektivně k rozhovoru, který je popsán v bodě 4/ výroku rozsudku a k němuž konkrétně mělo dojít dne 24. 8. 2013. Obdobně a vždy podložené pak byly návrhy na povolení sledování ve smyslu § 158d odst. 1, 2 3 tr. řádu, v jednom případě se mělo jednat o prostory kabiny rozhodčích na hřišti ■■■■■, ve druhém případě se o totéž mělo jednat v rámci dění v dřevěné chatce vedle fotbalového hřiště v obci ■■■■■. Pouze pro úplnost je možno uvést, že v době povolování sledování, již byly k dispozici údaje z odposlechů, konkrétně například v bodě 3/, který se právě dotýkal fotbalových utkání týmu Zásmuk, obdobně již také bylo zřejmé, že mělo být uvedeným způsobem postupováno i při zápasech týmu Vysoká. V reakci na jednu z námitek odvolání obžalovaného S ■■■ je ještě možno konstatovat, že na straně 28/ rozsudku je datum vydání příslušného příkazu soudcem Obvodního soudu pro Prahu 6 zaměněno s datem, které se vztahuje až k následnému povolení sledování v obci ■■■■■. „Sledování“ na hřišti ■■■■■ bylo povoleno již od 17. 5. 2013. Odvolateli tedy sice bylo možno přisvědčit v tom, že v rozsudku uvedený údaj vytváří logicky nesprávný předpoklad, nicméně evidentně se jedná pouze pomýlení při vyhotovování písemného znění rozsudku, na něž není nezbytné nikterak, vyjma tohoto upozornění, více reagovat.

S ohledem na to, co bylo shora uvedeno, tak nelze hovořit o nepřiměřené délce odposlechů či sledování, které navíc průběžně přinášely hned celou řadu výsledků. V situaci, kdy pravidelně zaznívaly v záznamech odposlechů či sledování nové a nové informace týkající se další možné trestné činnosti, kterou orgány činné v trestním řízení právem objasňovaly, se nemůže jednat o zneužívání těchto institutů či o jejich nezákonné nadužívání, ale naopak je zřejmé, že tyto důkazy byly pořizovány efektivním způsobem, a bez nich by nebylo možno ten, který skutek relevantním způsobem objasnit tak, jak je to nyní v rozsudku reprodukováno. Právě pro takové účely zmiňované instituty nepochybně slouží a jsou k nim i svou podstatou určeny.

Je nutno uvést, že v době, kdy bylo rozhodováno i v této trestní věci, paralelně rozhodoval Nejvyšší soud ČR o tom, zda bylo obdobně zákonným způsobem postupováno v mediálně známé kauze MUDr. R ■■■ a spol., a to v reakci na příslušné rozhodnutí Vrchního soudu v Praze, z něhož bylo v odvoláních odvolatelů, jejichž věc byla vedena pod sp. zn. 12 To 95/2017 hojně a opakovaně citováno. Za současného stavu je však uvedena polemika nadbytečná, neboť právě v uvedené věci byly výsledky odposlechů a sledování posouzeny jako důkazy zákonné a procesně použitelné. Na znění příslušného usnesení Nejvyššího soudu ČR bude moci případně reagovat při svém dalším rozhodování okresní soud, neboť odvolací soud neměl v době vyhotovení tohoto usnesení ještě písemné vyhotovení usnesení k dispozici. Mohl proto argumentovat především judikaturou Ústavního soudu ČR, např. pod s p. zn. I. ÚS 4596/12, II. ÚS 1885/12, I. ÚS 2632/12, když současně ve věci Okresního soudu v Kladně, sp. zn. 26 T 18/2015, v níž rozhodoval Krajský soud v Praze v odvolací agendě rozsudkem ze dne 11. 2. 2016, čj. 12 To 537/2015 - 5304, Ústavní soud řešil v usnesení ze dne 17. 5. 2017, sp. zn. I. ÚS 513/17, námítka v zásadě obdobné a ústavní stížnost odmítl, když kromě jiného argumentuje tím, že „zájem na

potírání závažných druhů kriminality, jakým určitě úplatkářství je, poskytuje zákonodárci a následně soudům legitimaci k tomu, aby některá základní práva omezil, je-li to nezbytné pro účinnou ochranu jednotlivců a společnosti,“ přičemž právě v souvislosti s výsledky odposlechu, resp. sledování, nebylo možno v rozhodování soudu uvedené prostředky označit jako „svévoli.“ Za nepřiměřenou pak s přímou citací ustanovení § 88 odst. 3 tr. řádu pak nemohla být považována ani délka odposlechu. K tomu je pak třeba dodat, že v nyní projednávané věci až do doby, kdy měl být spáchán poslední skutek, nebyly dány důvody pro ukončení odposlechu či sledování, neboť uvedené instituty zcela nepochybně přinášely relevantní výsledky.

Pokud je naznačováno, že postup policejního orgánu nebyl při nakládání se zvukovými nahrávkami korektní, aniž by to bylo jakkoli konkrétně demonstrováno na případných vadách záznamů, prepisů a podobně (vyjma připojených komentářů policejního orgánů, k nimž pochopitelně nelze přihlížet), nebylo možno se s těmito námitkami ztotožnit, resp. zvukový záznam právě v nyní projednávané věci nevykazuje žádné známky takového postupu a v případě odvolatelů si lze stěžít představit, že by vůbec byl dán ze strany policejních orgánů jakýkoli zájem na jejich nepravdivém očerňování. Bylo-li opakovaně zmíněno CD, které bylo soudu dodáno až v průběhu hlavního líčení a které bylo poněkud nepřípadně označeno jako „Sestřih,“ pak na tomto záznamu, který měl zajistit lepší slyšitelnost hlasů, je obsaženo v podstatě to, co bylo dokumentováno policisty již v předchozí fázi řízení a ani tato zvuková nahrávka evidentně nenesou známky jakékoli manipulace (původní prepisy, resp. vyhodnocení, byly pořizovány, jak to bývá zcela běžné a je to ze soudní praxe obecně známo, do jisté míry v laboratorních, podmínkách a při použití sluchátek). Navíc hovory na sebe ve všech projednávaných případech (včetně bodu 6/, kdy došlo k vyloučení věci již v řízení před soudem) a stěžít si lze představit účelovou manipulaci policejního orgánu ve všech z nich. Tato námitka je podle názoru odvolacího soudu na hranici elementární logiky. Předmětná kauza navíc nemá ani žádný politický podtext a je zřejmé, že pouze shodou náhod se dostalo policejnímu orgánu informací, na základě nichž započaly úkony trestního řízení, včetně zmiňovaných odposlechu a sledování, jejichž výsledky pak vedly k obvinění jednotlivých ve věci vystupujících osob.

Jak to již bylo shora předesláno, odvolací soud, stejně jako okresní soud, se s pořízenými zvukovými záznamy při studiu spisového materiálu seznámil a pokud je porovnával s prepisy a vyhodnoceními policejního orgánu, včetně těch prvotních, ty byly v podstatě zcela doslovné, a jak to již bylo rovněž uvedeno o jakémkoli posunu významu toho, kterého sdělení nebylo možno v této souvislosti uvažovat. Stranám nic nebránilo v tom, aby si vyžádaly kopie uvedených CD a mohly se s nimi samy ještě v rámci studia spisového materiálu seznámit, což také celá řada z obžalovaných učinila. Bylo-li namítáno, že soud v tomto ohledu nevyhověl požadavku obžalovaného Ch. [redacted], ten si zvolil obhájce, který mohl nejméně v průběhu skutečně dlouhé doby, která uplynula od vyhlášení odsuzujícího rozsudku až do konání veřejného zasedání o odvolání, účinným způsobem přímo u soudu okresního či odvolacího nahrávky požadovat, když této možnosti někteří z obžalovaných bez problémů také využili. Ačkoli proto nemusela být informace okresního soudu v tomto ohledu zcela relevantní, prostor pro opatření těchto důkazů obžalovaný nepochybně měl a pokud ho ve spolupráci se svým obhájcem nevyužil, pak si to musí přičíst sám k tíži. Nicméně právě v jeho případě se jedná o záznam, který má dobrou kvalitu a také v jeho případě jsou zachovány všechny logické konsekvence rozhovoru.

S ohledem na to, co bylo shora uvedeno pak nelze hovořit o nepřiměřené délce odposlechů či sledování, které navíc průběžně přinášely hned celou řadu výsledků. V situaci, kdy pravidelně zaznívaly v záznamech odposlechů nové a nové informace týkající se další možné trestné činnosti, kterou orgány činné v trestním řízení právem objasňovaly, se z těchto důvodů nemůže jednat o zneužívání předmětných institutů či o jejich nezákonné nadužívání, ale naopak je zřejmé, že tyto důkazy byly pořizovány efektivním způsobem, a bez nich by nebylo možno ten, který skutek relevantním způsobem objasnit tak, jak je to nyní v rozsudku reprodukováno. Právě pro takové účely zmiňované instituty nepochybně slouží a jsou k nim i svou podstatou určeny.

V doplnění odvolání obžalovaných F [redacted] a H [redacted] zaznělo, že byli poškozeni jednáním soudu, který jim neposkytl všechny kopie protokolů o hlavním líčení, a to v podání, která bylo odvolacímu soudu doručeno až krátce před konáním veřejného zasedání. Odvolací soud obratem obhájci těchto obžalovaných protokoly zaslal, nicméně také v tomto případě mu nic nebránilo v tom, aby využil všech dostupných možností k opatření kopií v předchozí době. Záleží již jen na obhájebě, jakých nástrojů a jakým způsobem k uvedené problematice přistoupí. Pochopitelně již okresní soud měl na jejich požadavek aktuálně reagovat, nicméně pro urgenci byl dán skutečně velký časový prostor, který nebyl adekvátně obhajobou využit. Ani v tomto nelze spatřovat porušení práva na obhajobu obžalovaných, kteří udělili plnou moc aprobovanému obhájci.

Pokud jde o **důkazní stav věci**, pak je možno uvést, že okresní soud neřešil osamocenou důkazní situaci v jednotlivých bodech, ale především, jak je možno z jeho rozhodnutí dovodit, hned několik útoků vykazovalo fakticky totožný modus operandi a bylo propojeno i totožnými osobami. Pro přehlednost je možno tedy pouze s odkazem na znění výroku uvést, že se to nepochybně dotýkalo bodu 1/ a 2/, který je propojen osobou již zemřelého J [redacted] V [redacted]. Body 2/ a 4/ jsou propojeny osobou obžalovaného O [redacted] K [redacted]. Body 5/, 7/, 8/ a 9/ jsou zcela jednoznačně propojeny osobou již zemřelého J [redacted] L [redacted], která je na jednotlivých záznamech dobře poznatelná a pokud jde o obrazové záznamy, pak i zcela charakteristická a typická, a to nejen postavou, ale i v podstatě téměř vždy totožným oblečením. V bodě 10/ podle rozsudku předával úplatek obž. Z [redacted] K [redacted], který nepodal odvolání a v bodě 3/, který se týká obž. L [redacted] V [redacted]. Ten rovněž nepodal odvolání a podle záznamu odposlechů druhého obž. P [redacted] Z [redacted] výslovně informoval o tom, že za ním přijde „starý K [redacted]“. Na okraj je možno poznamenat i to, že v bodě 1/ zemřelý J [redacted] V [redacted] automaticky podle obsahu rozhovoru předpokládá, že za obž. A [redacted] Ch [redacted] přijde skutečně někdo s „taškou“ a to opět zcela odpovídá tomu, co bylo zjištěno k aktivitám již opakovaně zmiňovaného J [redacted] L [redacted] (který „hájl“ zájmy V [redacted]). Je tedy zřejmé, že okresní soud kromě konkrétních skutkových zjištění měl k dispozici také významné indicie o logických souvislostech jednotlivých projednávaných případů a v neposlední řadě také jednoznačně vyznívající zjištění dotýkajících se fakticky totožného modu operandi v jednotlivých bodech. To ostatně vyplývá i z výpovědí obžalovaných, které zazněly původně k bodu 6/ obžaloby, a to konkrétně obž. K [redacted] a M [redacted] M [redacted], jakož i rozhodčího V [redacted] B [redacted]. Ti jako jediní uvedené jednání zcela doznali, a to v kontextu s popisem jednání a chování právě J [redacted] L [redacted]. Také k tomu musel soud objektivně při svém rozhodování o vině stávajících odvolatelů nepochybně přihlídnout.

V bodě 1/ výroku rozsudku nebylo možno přisvědčit námitkám v podaném odvolání, že s J. V. netelefonoval obžalovaný A. Ch. Ten se jednak jako Ch. do telefonu představil, jedná se o telefonní číslo, které tento obžalovaný běžně používá (to vyplývá jednak z lustrace policejního orgánu, jednak sám totožné telefonní číslo policejním orgánům před podání výpovědi sdělil), přičemž obžalovaný v reakci na předmětný zvukový záznam uvedl, že se jednalo z jeho strany pouze a toliko o ironii. Okresní soud proto neměl právem pochybnosti o tom, že dne 14. 5. 2013 hovořil s J. V. právě obžalovaný A. Ch., když, pokud jde o záznam tohoto telefonátu, pak ten byl stejně, jako v jiných případech v podstatě policejním orgánem doslovně přepsán, a pokud byl konfrontován přepis, resp. vyhodnocení tohoto hovoru (pochopitelně, vyjma hodnocení policie) se zněním zvukové nahrávky, pak se jedná o předpis v podstatě doslovný. Je zřejmé, že ani okresní soud nepochyboval, že se jednalo o hovor vážně míněný, z něhož navíc jednoznačně vyplývá, že skutečně k dohodě za uvedených podmínek došlo. Pochybnosti pak nemohly být ani o tom, že na tuto dohodu obžalovaný Ch. přistoupil poté, co mu bylo avizováno, že si případně posléze nezapíská a poté, co sám rozvíjel možnosti postupu a obsazení míst rozhodčích v zájmovém fotbalovém utkání. Ačkoliv proto bylo možno přisvědčit obhajobě v tom (okresní soud proto tento případ právem považoval za specifický), že nejméně v počátku hovoru, který je soudem v rozsudku rekapitulován, se obžalovaný Ch. návrhům J. V. svým způsobem bránil, pak následně jeho požadavkům evidentně podlehnul a navíc právě on sám aktivně nabízel různé varianty obsazení míst rozhodčích tak, aby bylo možno docílit požadovaného výsledku. Z odůvodnění napadeného rozsudku je možno dovodit, že okresní soud spatřuje znak toho, že si obžalovaný nechal slíbit úplatek primárně v tom, že bude při obsazování rozhodčích zvýhodněn, resp. že nebude v budoucnu vyřazen (viz § 334 odst. 1 tr. zákoníku, společně ustanovení k úplatkářství). Pokud jde o to, že měl současně přijmout úplatek od fotbalového týmu V. tzv. na oko, tak to logicky zůstalo spíše ve virtuální rovině, neboť k tomu ani okresní soud neuvádí další provedené důkazy. Nicméně, jak to již bylo shora předesláno, J. V. tímto vyjádřením v podstatě musel reagovat na to, co bylo obecně známo o praktikách v uplácení ze strany V., což se projevilo v konkrétních zachycených případech dotýkajících se již zemřelého J. L. Ani odvolací soud proto nezjistil důvody, proč by měl okresní soud uvěřit obhajobě obžalovaného, když nad rámec uvedeného provedl důkaz zápisem o utkání z uvedeného dne, podle nějž obžalovaný Ch. působil jako asistent rozhodčího. Stejně jako z ostatních provedených důkazů - a to je ve všech projednávaných případech stejné - záznam o utkání nevizuje žádné problémy v řízení zápasu. Ani to však logicky s ohledem na charakter uvedené trestné činnosti nemůže mít větší význam, neboť si lze stěží představit, že by v takových případech vystupovali rozhodčím způsobem, který by je zcela jednoznačně a bez jakýchkoliv pochybností avizoval, že „pískají ve prospěch toho, kterého družstva“, a to i v intencích toho, že se mělo jednat o dlouhodobou, v podstatě tolerovanou, praxi. Podpůrně pak bylo zjištěno prvním soudem správně, že právě zemřelý J. V. mohl ze své pozice otázku obsazování pozic rozhodčích v jednotlivých zápasech SKFS dobře ovlivňovat.

Pokud jde o **body 2/ a 4/**, shora již bylo řečeno, že tyto body jsou propojeny osobou obžalovaného O. K. a také v bodě 2/ měl úplatek nabízet již zemřelý J. V. (viz bod 1/). Odvolací soud pouze pro úplnost zopakoval důkaz záznamem o utkání a zprávou delegáta na čl. 696 a následujících, když také z nich není avizováno nic, co by bylo možno rozhodčím v jejich činnosti vytknout. Obžalovaný sám staví svou úlohu do té roviny, že rozhodně žádnou nabídku úplatku nepřijímal, nedal si slíbit úplatek, v podstatě na takové

nabídky nijak nereagoval. Také v tomto případě okresní soud v situaci, kdy vycházel především ze záznamu telekomunikačního provozu, nemohl této obhajobě uvěřit. Také v tomto případě byla osoba obžalovaného, respektive jeho telefonní číslo, ztotožněna a bylo možno to dát i do spojení s tím, jak byl nakonec zápas z hlediska rozhodčích obsazen. V prvním případě vyhrála „Ostrá“ a z projevu obžalovaného je jednoznačně patrné, že s nabídkou souhlasí. J. V. ho oslovuje křestním jménem a obžalovaný mu pak ještě tedy zasílal stvrzující SMS. V reakci na vyjádření, že má počítat „se čtyřma v každém případě,“ reaguje odvolatel podle rekapitulace okresního soudu zcela vážně a rovněž ze strany J. V. se jedná zjevně ho rozhovor vážně míněný, včetně vyjádření, že to nebude tak jednoduché. Také v tomto případě, stejně jako v případě předchozím se dokonce obžalovaný dotazoval, zda je to „politický.“ Nejedná se v žádném případě i v tomto ohledu o projev jím tvrzené naprosté pasivity.

Obdobně tomu bylo i v bodě 4/, kdy v podstatě nemohly vzniknout žádné pochybnosti o tom, že právě obžalovaný J. H. nabízel zcela jednoznačně úplatek obžalovanému O. K. Osobu prvního obžalovaného měl prvý soud právem za ztotožněnou na základě výpovědi svědka K. a pokud jde o reakci obžalovaného O. K., ten je sice do jisté míry pasivní, odpovídá na všechno souhlasně, ale současně se i ubezpečuje o tom, zda dobře nabídku slyšel, tu nabídku i posléze opakuje a připouští v samém závěru stvrzení předmětné dohody. Propojení obžalovaného H. a svědka K., jehož telefonní přístroj byl v tomto případě použit, je na první pohled zřejmé a nevznikly o něm žádné pochybnosti. Jako poměrně logické je pak nutno vnímat i vyjádření okresního soudu v tom ohledu, že poskytování uvedených částek mělo být pro rozhodčí motivační v tom ohledu, aby pomáhali spíše v hraničních případech, neboť ani v obecné rovině by nebylo možno se domnívat, že by mohli výrazněji ovlivnit zápas dvou mužstev, jejichž úroveň je výrazně rozdílná. Tedy okresnímu soudu nebylo možno vytýkat jeho skutkové závěry ani v tomto bodě.

Bod 3/ se dotýká již odsouzeného L. V., který nepodal odvolání a obžalovaného P. Z., jehož obhajoba spočívala především v tom, že žádné utkání neovlivňoval, necítí se být vinen a poukazováno je rovněž na charakter předmětného rozhovoru. Pokud měl odvolací soud možnost se s obsahem tohoto rozhovoru rovněž seznámit, pak musel souhlasit s okresním soudem v tom, že se opět jedná o zcela jednoznačně vyznívající rozhovor, který je zjevně vážně míněný. Pokud obžalovaný Z. reaguje na to, že domácí nabízejí talíř na hlavu výrazem „no, jo, no jasný“ a na přímý dotaz původně spoluobžalovaného V. „co jim mám říct,“ reaguje „no, že když tak jo, no,“ pak by mohl stěžít kdokoli z uvedeného vyjádření logicky vyvodit jiné závěry, než které učinil okresní soud. Obdobně pak byla dohodnuta i odměna pro delegáta. V závěru rozhovoru je pak – a také na to okresní soud právem poukazuje - současně uvedeno, že P. Z. vyhledá „starej K.“, přičemž se jedná o sobu, u níž bylo bezpečně prokázáno podplácení v bodě 10/. Tudiž i tento případ zapadá do rámce shora nastíněných logických souvislostí. Pouze pro úplnost je možno opět uvést, že předmětné telefonní číslo odpovídá lustraci, která byla provedena orgány činnými v přípravném řízení (viz svazek II/), původně spoluobžalovaný V. oslovuje obžalovaného „P.“ a sám obžalovaný se představil vlastním jménem. Tedy ani v tomto ohledu nebylo možno se s námitkami v podaném odvolání v žádném případě ztotožnit. Jestliže bylo v tomto případě v podaném odvolání zdůrazňováno, že obžalovaný nebyl rozhodčím, ale asistentem rozhodčího, pak se jedná o námitku zcela irelevantní v rovině obsahu opakovaného důkazu, takto zápisu o utkání. Také asistent

rozhodčího však má při rozhodování o zápasu významnou úlohu, může snadno stav zápasu nejméně v případě hraničních situací, kterých bývá ve fotbale, jak je obecně známo, poměrně dost, dobře ovlivnit. Určitá nepřesnost ve vyjádření této pozice ve výroku o vině tak logicky nemůže mít větší význam pro věcnou správnost a zákonnost tohoto výroku jako celku a sama o sobě nemůže za dané konkrétní situace svědčit ani o tom, že se okresní soud projednávané věci důsledně nevěnoval a vyvodil primárně nesprávné a nelogické závěry.

Je zřejmé, že také v **bodě 5/.** který se dotýká obžalovaných R■■■■, P■■■■ a Ch■■■■, staví okresní soud své závěry především na zákonným způsobem opatřeném videozáznamu, z něhož v souladu s jeho obsahem mohl zcela jednoznačně dovodit, že jak již zemřelý J■■■ L■■■, tak zemřelý V■■■ P■■■, předali rozhodčím finanční prostředky právě za účelem ovlivnění zápasu, přičemž v tomto případě se měla „pískat“ tzv. „rovina,“ tedy rozhodčí byli v tomto případě uplácani, aby rozhodovali při řízení zápasu spravedlivě. Také z toho je možno učinit předpoklad, že to jinak nemuselo být s ohledem na reálně v úvahu připadající variantu uplácaní samozřejmě a vinu konkrétních obžalovaných pak právě tato okolnost nemůže nikterak umenšovat. Odvolací soud - vzhledem k tomu, že okresní soud to nikterak nehodnotil - zopakoval důkaz zápisem o utkání na čl. 705, z něhož je možno zjistit, že ve funkci „ rozhodčích“ byli přítomni právě všichni tři jmenovaní obžalovaní. Okresní soud pak správně hodnotí obsah videozáznamu, z něhož je jednoznačně patrné, že v době, kdy byla finanční částka položena na stůl, byli v místnosti přítomni všichni tři rozhodčí a je rovněž dobře zjištělné a patrné, že vydané finanční částky byly rozděleny právě mezi přítomné. V tomto ohledu je dobře vyhodnoceno i to, že třetí osobou mimo záběr, nemohl být nikdo jiný než právě obžalovaný P■■■■. Odvolací soud v tomto ohledu ještě zopakoval důkaz čtením výpovědi původně spoluobžalovaného V■■■ P■■■, který byl vyslýchán v přípravném řízení dne 10. 6. 2014 v přítomnosti svého tehdejšího obhájce a dále, Mgr. Žídka, obhájce obžalovaného Ch■■■■, a o výsledku byl vyrozuměn i obhájce obžalovaného R■■■■. Z ničeho však není možno dovodit, že o tomto výsledku by byl vyrozuměn i obžalovaný P■■■■, který obhájce neměl, a proto je možno pouze ve vztahu k dvěma prve jmenovaným obžalovaným konstatovat, že i výpověď V■■■ P■■■ tak, jak byla zachycena v přípravném řízení, je jednoznačně usvědčující, přičemž je zcela nerozhodné, že ten tvrdil, že částku 1 500,- Kč předal pouze sám za sebe. Pokud jde o ztotožnění jednotlivých osob, respektive těch, které byly zachyceny videozáznamem, pak je zřejmé, že skutečně do uvedeného objektu vešly tři osoby, na místě se pohybovaly, převlékaly a hovořily tři osoby a nad jejich rámeček pak přišli J■■■ L■■■ a V■■■ P■■■ a v jednom okamžiku i pořadatel. Nicméně i z reakce obžalovaného Ch■■■■ v tomto okamžiku je patrné, že mlčí a usmívá se a poté co pořadatel odejde, opět proběhne komunikace, která souvisí právě s tím, zda si (pořadatel) mohl či nemohl být vědom, o co šlo. Obžalovaný R■■■■ navíc vyslovil předpoklad, že pořadatel to, „ví moc dobře.“ Závěrem je nutno uvést, že se jedná o jeden z případů, který ve vztahu k osobě již zemřelého J■■■ L■■■ vykazuje právě již zmíněný v podstatě totožný modus operandi, když obsah uvedeného videozáznamu je stvrzován i již zemřelým původně spoluobžalovaným V■■■ P■■■. Tedy ani v tomto ohledu nemohl odvolací soud okresnímu soudu skutečně nic vytýkat, jeho závěry mají plnou oporu v provedeném dokazování a není pochyb o tom, že v tomto případě za účelem pískání takzvané roviny, poskytli oba jmenovaní úplatek, a to v přítomnosti všech tří rozhodčích, kteří se o něj posléze rozdělili. Pouze pro úplnost je nutno dodat, že postavení obžalovaného P■■■■, vůči němuž je výpověď V■■■ P■■■ neprocesní, nemohla tato okolnost změnit, neboť předmětná výpověď byla odvolacím soudem provedena pouze pro doplnění důkazní situace, která jinak zcela jednoznačně vyplývá z objektivního i procesního důkazu.

V bodech 8/ a 9/, které jsou spojovány osobou obžalovaného Ing. J. B., měl okresní soud evidentně k dispozici komplexní skutková zjištění k bodu 9/, včetně části videozáznamu a ta pak mohl porovnávat i se zvukovým záznamem v bodu 8/. Nad rámec jeho odůvodnění je možno po zopakování dokazování k oběma případům uvést, že ze zápisu o utkání vyplývá, že v bodě 8/ působili rozhodčí F., B. a J., v bodě 9/ to byli rozhodčí J. H., J. B. a M. Š. (u tohoto svědka se nepodařilo shromáždit dostatek důkazů, které by svědčily o tom, že také on na uvedeném jednání participoval). I na videozáznamu [redacted] okresní soud správně zjistil přítomnost tří osob a pokud jde o jejich identifikaci, pak v případě obžalovaného Ing. J. B. je možno již jen z jeho osobních údajů dovodit, že je ze všech tří osob v bodě 9/ nejstarší. Byť videozáznam vykazuje špatný zvuk, je možno dobře v kontextu s přepisem, resp. vyhodnocením záznamu vysledovat nabídku úplatku a reakci obžalovaného B. a do jisté míry i reakci obžalovaného J. H., stejně, jako to, že po zápasu přijde J. L. do kabiny a poděkuje, přičemž obžalovaný B., jehož hlas je také výrazně charakteristický, obžalovanému L. děkuje. Právě pokud jde o obžalovaného B., pak v této pasáži odposlechlů je jeho vyjádření skutečně dlouhé a soud mohl charakteristiku jeho hlasu dobře vysledovat. Také v tomto případě je zcela vyloučeno, že by policisté obžalovanému B. a již odsouzenému J. H. vkládali cokoli do úst, přičemž odvolací soud provedl důkaz spisem Okresního soudu v Mělníku sp. zn. 2T 65/2015, v němž byl za totožné důkazní situace pravomocně odsouzen J. H. a zjistil, že také v tomto případě byly audio a video záznamy totožné s těmi, které jsou součástí nyní přezkoumávané věci. Okresní soud pak nemohl pominout, že do uvedeného kontextu zapadá i do jisté míry konspirativní chování obžalovaných poté, co měli pocit, že je někdo zahlédl oknem. Stejně tak okresní soud vyhodnotil správně jako zcela nevěrohodnou výpověď svědka Š., když také v tomto případě nezbyvá než poznamenat, že již jen s ohledem na to, co bylo zjištěno a s ohledem na to, o čem často jednotlivé odposlouchávané osoby hovořily i mimo rámec nyní projednávaných případů, se jednalo k otázce předávání úplatků rozhodčím o notorietu. Ani v tomto případě pak nebylo rozhodující, zda rozhodčí svou úlohu splnili.

Pokud jde o bod 8/, pak by bylo možno se pouze na první pohled se domnívat, že při absenci audiozáznamu, by nemusel mít okresní soud dostatek podkladů pro své rozhodnutí. Nicméně, jak už to bylo shora předesláno, okresní soud měl k dispozici ztotožněný hlas obžalovaného B. z následující nahrávky, navíc v tomto případě jedním z rozhodčích měla být žena a dalším z rozhodčích měl být výrazně mladší J. F. Právě tato nahrávka je pak, poměrně kvalitní, je možno poměrně dobře vysledovat, co se v kabině rozhodčích dělalo a jakým způsobem, který rozhodčí a na co reagoval. Do uvedeného kontextu pak zapadá i reakce jednotlivých obžalovaných, a právě to, že obžalovaný B. opětovně děkuje obžalovanému L., který přišel po zápasu. Pouze pro úplnost pak odvolací soud opět doplnil dokazování rovněž o zápis o utkání, z něhož je možno zjistit, že jako rozhodčí působili právě všichni tři jmenovaní. Jestliže také v tomto případě okresní soud při hodnocení důkazů argumentuje doslovným přepisem, resp. vyhodnocením záznamu, pak je možno v tomto ohledu na je odůvodnění prakticky bezvýhradně odkázat, neboť se opětovně jedná o případ, kdy si lze stěžít představit, že by vůbec obsah záznamu mohl být hodnocen jiným způsobem, to by bylo na hranici elementární logiky.

Oba tyto body se navíc opětovně týkají činnosti zemřelého J. L. a postavení fotbalového týmu FK Vysoká je opět zcela totožné.

Naprosto jednoznačná důkazní situace pak byla okresním soudem zjištěna v **bodě 10/**. V tomto případě není pochyb o tom, že na základě zákonným způsobem opatřených výsledků sledování jsou bezpečně usvědčováni všichni obžalovaní, konkrétně obžalovaný K■■■■, H■■■■ i K■■■■. Odvolací soud doplnil dokazování o fotografický materiál osvědčující podobu obžalovaných, který byl v průběhu řízení policií dodán, a to v podstatě z opatrnosti, neboť z protokolu o hlavním líčení nelze zjistit, zda byl také tento důkaz proveden. Navíc opětovně ze zápisu o utkání a ze zápisu delegáta je možno zjistit, které osoby na uvedeném jednání participovaly. V tomto případě pak okresnímu soudu skutečně nelze vytýkat závěry, že také úloha obžalovaného S■■■■ byla jednoznačně objasněna, včetně jeho reakce. Je zřejmé, že si byl této okolnosti dobře vědom toho, že byl nabídnut či poskytnut úplatek, přistupoval k této alternativně aktivně, přičemž pokud v samotném závěru nahrávky odmítá převzít finanční prostředky, které na místo přinesl obžalovaný Z■■■■ K■■■■, nejedná se o odmítnutí kategorické, ale o odmítnutí s určitou výhradou. Také toto jeho vyjádření do celého důkazního stavu dobře zapadá a i na tomto místě je možno připomenout, že rovněž obžalovaný J■■■■ H■■■■ sděloval obžalovanému P■■■■ Z■■■■ v bodě 3/, že za ním přijde „starý K■■■■“, přičemž v obou případech se jednalo o snahu ovlivnit zápas ve prospěch družstva fotbalového týmu Z■■■■ (jak to již bylo shora předesláno, obžalovaný Z■■■■ K■■■■ odvolání nepodal). Pokud bylo argumentováno tím, jaká je úloha delegáta a že právě z té obžalovaný S■■■■ nikterak nevybočil, pak nezbyvá než uvést, že právě tento obžalovaný v uvedených souvislostech hovoří o předpokládaném a možném postupu rozhodčích, resp. průběhu zápasu, poté, co mu bylo prokazatelným způsobem oznámeno možné přijetí úplatku. V žádném případě nereagoval způsobem, který by bylo možno u delegáta konajícího řádně svou povinnost předpokládat. V podstatě sdělil, že nebude dělat potíže a do jisté míry byly naznačovány i možné varianty chování rozhodčích či stavu na hřišti, které by bylo možno akceptovat. Je pouze otázkou, zda je možno na tento případ přesně aplikovat výraz, že obžalovaný S■■■■ rozhodčí „poučoval“, nicméně za dané situace by to nemohlo v jeho postavení – jak to bude i dále uvedeno v části dotýkající se právní kvalifikace – nic změnit, neboť pokud obžalovaný S■■■■ po jednoznačné informaci o přijetí úplatku prohlásí, kromě jiného, že se „spíše snaží pomoci, když nepomůže, alespoň neuškodí“, pak se jedná o vyjádření v uvedeném kontextu zcela signifikantní. Také v tomto případě bylo možno zjistit ze zápisu o utkání jména rozhodčích i delegáta (viz čl. 701 a násl. spisu), když z logiky záznamu vyplývá, že obžalovaný K■■■■ hovořil s „hlavním“ rozhodčím a ten také rozděloval finanční obnosy, včetně prvním soudem akcentované nabídky obžalovanému S■■■■ (viz také obsah CD, resp. fotografiemi jednotlivých zúčastněných osob, který provedl k důkazu odvolací soud). S prvním soudem je pak nutno souhlasit i v tom, že se v případě tohoto obžalovaného rozhodně nejednalo o kategorické a bezpodmínečné odmítnutí podílu na úplatku, ale o takové, které odkazovalo na blíže neurčený budoucí stav.

Je tedy zřejmé, že námitky v podaných odvoláních obžalovaných A■■■■ Ch■■■■, P■■■■ Z■■■■, O■■■■ K■■■■, J■■■■ H■■■■, L■■■■ R■■■■, V■■■■ P■■■■, J■■■■ Ch■■■■, J■■■■ F■■■■, Ing. J■■■■ B■■■■, B■■■■ H■■■■, P■■■■ K■■■■, P■■■■ H■■■■, J■■■■ K■■■■ a J■■■■ S■■■■ se nemohla setkat s úspěchem, neboť odvolací soud neměl důvod skutkovým zjištěním okresního soudu nic vytýkat a pouze pro úplnost zopakoval některé již provedené důkazy, které okresní soud mohl důsledněji hodnotit a které v podstatě do jím zjištěného skutkového stavu podle přesvědčení odvolacího soudu dobře zapadají a fakticky ho doplňují. Pokud byl proveden důkaz zápisu o utkání, v některých případech včetně zápisů delegátů, pak je zřejmé, že stejně jako například výpovědi celé řady

svědků, nikoho z obžalovaných neusvědčují. Nicméně okresní soud, byť se v tomto ohledu mohl věnovat důkaznímu stavu každého z projednávaných případů komplexněji, měl k dispozici zcela objektivní a jednoznačně vyznívající důkazy, na základě nichž mohl učinit bezpečná skutková zjištění, když si lze stěží představit, že by kdokoli z funkcionářů či dalších osob, pokud by o takto běžně uplatňované praxi věděl, uvedené okolnosti připustil.

Bylo-li v některých odvoláních namítáno, že okresní soud nevyhověl všem návrhům na doplnění dokazování, pak v samotném závěru hlavního líčení okresní soud činil na jednotlivé obhájce v tomto směru dotazy a zjištěno bylo, že vyjma obhájce obžalovaného R [REDACTED], Mgr. T [REDACTED], který odkázal na své písemné vyjádření na čísele 1395 - 1399 nikdo z obhájců provedení dalších důkazů nepožadoval (je možno pouze uvést, že obhájce JUDr. H [REDACTED] požadoval, aby jeho písemné vyjádření bylo provedeno jako důkaz, což samozřejmě postrádá jakékoli opodstatnění). Na základě návrhu obžalovaného L [REDACTED] R [REDACTED] tak bylo přečteno potvrzení o zaměstnání ve [REDACTED] i s potvrzením hrubého příjmu dosaženého v letech 2011 až 2015, který přesahoval 500.000,- Kč, respektive 600.000,- Kč. V kontextu s rozhodnutím okresního soudu tedy ani nebylo možno hovořit o tom, že by se nevypořádal s návrhy na doplnění dokazování, když v dalším směru – jak to již bylo shora předesláno – doplnil dokazování odvolací soud. Pokud to však učinil, nebylo to proto, aby nahrazoval činnost soudu nalézacího, ale fakticky pouze a toliko k dokreslení důkazního stavu věci.

Celá řada námitek podaných odvolání směřovala rovněž proti právnímu posouzení takto prokázaného jednání všech obžalovaných, a to v případě odvolatele obžalovaného J [REDACTED] H [REDACTED] jako přečinu podplácení podle § 332 odst. 1 tr. zákoníku a v případě ostatních odvolatelů jako přečinu přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 tr. zákoníku a obžalovaného J [REDACTED] S [REDACTED] jako pomocníka k tomuto přečinu podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku.

S ohledem na důkazní stav věci nemohly vzniknout pochybnosti o tom, že právě obžalovaný J [REDACTED] H [REDACTED] v bodě 4/ spoluobžalovanému O [REDACTED] K [REDACTED] nabídl a slíbil úplatek právě v souvislosti s ovlivňováním předmětného fotbalového zápasu, když obdobně nebylo pochybností o tom, že si obžalovaní A [REDACTED] Ch [REDACTED], P [REDACTED] Z [REDACTED] a O [REDACTED] K [REDACTED] nechali slíbit úplatek, a to právě v souvislosti s tím, že měli rozhodovat v jednotlivých zájmových zápasech. V případě obžalovaného A [REDACTED] Ch [REDACTED] se pak jednalo o ten případ, kdy je nutno ve smyslu společných ustanovení § 334 hovořit o úplatku spočívajícím v jiném zvýhodnění, které se dostává nebo má dostávat uplácené osobě a na které není nárok (jak to již bylo řečeno, v tomto případě nelze a okresní soud to ani nečiní, vztahovat zavinění obžalovaného k budoucímu přijetí úplatku od klubu Vysoká, o tom je hovořeno pouze v rovině obecné v tom směru, že se to jako obvyklé předpokládá a že obžalovaný se má přesto chovat způsobem, který požaduje V [REDACTED] pod sankcí toho, že si obžalovaný - výrazně zjednodušeně řečeno - již „nezapíská“). Také vyjádření obžalovaných P [REDACTED] Z [REDACTED] a O [REDACTED] K [REDACTED], jak to již bylo shora uvedeno, bylo v tomto ohledu dostatečně výmluvné, neboť je zřejmé, že nabídku úplatku akceptovali a k této otázce přistupovali dostatečně vážně a dostatečně aktivně.

Převzetí úplatku po předchozí nabídce a příslibu pak bylo prokázáno zcela jednoznačně v případě obžalovaných L [REDACTED] R [REDACTED], V [REDACTED] P [REDACTED], J [REDACTED] Ch [REDACTED], J [REDACTED] F [REDACTED], Ing. J [REDACTED] B [REDACTED] (v obou případech), B [REDACTED] H [REDACTED], P [REDACTED] K [REDACTED],

P■■■■ H■■■■ a J■■■■ K■■■■. Ani v těchto případech nejsou pochybnosti o tom, že smyslem a důvodem uplácení a přijímání úplatku mělo být ovlivňování průběhu toho, kterého fotbalového zápasu a je nutno uvést, že je zcela nerozhodné, zda se to podařilo či nikoli. Pouze pro rekapitulaci je nutno uvést, že v prvním případě vyhrál fotbalový tým Milovic, za který se „přimlouval“ J■■ V■■■■, ve druhém případě vyhrál fotbalový tým SS Ostrá, za nějž se opět přimlouval již zemřelý J■■ V■■■■, ačkoli bylo uplatňováno jednání ve prospěch týmu Zásmyky, tento tým prohrál, nicméně pouze o 1 gól, obdobně v bodě 4/ prohrál tým Rakovníka, za nějž se přimlouval obžalovaný J■■■■ H■■■■, a to opět pouze o 1 gól, v bodě 5/ skončilo utkání mezi týmy FK Vysoká a FK Pšovka Mělník nerozhodně, v bodě 8/ tým FK Vysoká vyhrál, stejně jako v bodě 9/, přičemž v bodě 10/ skončilo utkání nerozhodně - to všechno bylo možno vysledovat ze záznamů o utkání, jimiž odvolací soud zopakoval důkaz.

Pokud jde o odvolatele obžalovaného S■■■■, je zřejmé, že ten vykonával na uvedeném utkání funkci delegáta a nejen, že tuto funkci vykonával při vědomí, že byl přislíben a posléze předán úplatek nejen pro tři rozhodčí, ale také pro delegáta a současně na tuto okolnost nikterak neupozornil, ale především z jeho projevu bylo jednoznačně patrné, že s tím byl svolný a svým způsobem i přislíbil spoluobžalovaným nejméně pasivitu ve své úloze delegáta. Jak to již bylo shora předesláno, rovněž nikterak kategoricky neodmítl do budoucna převzetí části z předané částky. Pokud tedy je možné vycházet z toho, že delegáti mají dozírat, kromě jiného, nad regulérností zápasů a kontrolovat činnost jednotlivých rozhodčích, pak v tomto konkrétním případě právě uvedeným jednáním obžalovaný S■■■■ umožnil rozhodčím (při respektování zásady akcesority účastenství), aby pískali zápas, za který si nechali slíbit úplatek a za který úplatek i obdrželi. Svých povinností a těchto všech okolností si musel být obžalovaný s ohledem na obsah videozáznamu dobře vědom. Okresní soud proto v žádném případě nepochybil, když jeho jednání posoudil jako pomoc podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku k přečinu přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 tr. zákoníku.

Bylo-li v odvolání koncipovaném obhájcem obžalovaných F■■■■ a H■■■■ argumentováno výší úplatku, a to s ohledem na prvorepublikovou judikaturu a hranici škody nikoli nepatrné, pak se jednalo o argumentaci nepřipadnou, neboť podle stávající právní úpravy není takový znak v rámci základních skutkových podstat úplatkářských deliktů v zákoně zakotven. V podaných odvoláních rovněž zazněla námitka, že v případě, kdy nebyla zajištěna efektivita poskytnutí úplatku, nelze hovořit o příčinné souvislosti mezi úplatkem a obstaráváním věci obecného zájmu. V tomto ohledu je pro stručnost možno odkázat na stávající judikaturu, která je shrnuta v tzv. Beckově komentáři k § 331 tr. zákoníku a podle níž „skutečnost, že přijetí úplatku nebo slibu úplatku neovlivnilo osobu obstarávající věci obecného zájmu nebo podnikající osobu, je z hlediska právní kvalifikace jejího jednání podle tohoto ustanovení bez významu,“ resp. může to mít význam – pokud byl úplatek „úspěšný“ pro posouzení závažnosti trestného činu. To se dotýká i požadavku na pískání tzv. „roviny,“ (viz bod 5/), neboť také skutečnost, že rozhodčí musí být upláceni, aby byla pískána rovina, je z hlediska toho, co bylo a nebylo běžné, výrazně signifikantní.

Zcela zásadní námitky zazněly k otázce toho, zda je možno i v případě fotbalové soutěže na nižší úrovni a v případě takto - v obecné rovině - nízkých částek hovořit o naplnění znaku obecného zájmu. Poukazováno bylo především na to, že jak ve věci Nejvyššího soudu ČR 8 Tdo 396/2007, tak následně při rozhodování ve věci Ústavního soudu II ÚS 1932/07 bylo rozhodováno o ovlivnění zápasu vyšší fotbalové ligy, přičemž úplatek měl být

nepochybně výrazně vyšší (konkrétně bylo hovořeno o „70 litrech kvalitního červeného vína,“ což mělo představovat částku 70 000,- Kč“). Nicméně z obou rozhodnutí je patrné, že soudy zdůrazňují, že z hlediska „vymezení pojmu obecného zájmu by se mělo brát do úvahy, jakým způsobem se fotbal, fotbalové utkání a soutěže pořádané na různých úrovních projeví navenek a jak dalece působí a jak dalece působí na chování a vnímání občanů, a to zvláště fotbalových fanoušků.“ Odvolací soud dospěl k přesvědčení, že nelze říci, že by taková ochrana neměla být poskytována obecnému zájmu na regulérnosti zápasů nižší třídy. Na tomto místě nezbývá než poznamenat, že tuto okolnost z hlediska zájmu fotbalových fanoušků nelze v případě menších klubů tzv. vesnické ligy brát na lehkou váhu, spíše naopak. Fotbalová soutěž a její zápasy bývají v menších obcích významnými událostmi, shromažďuje se při nich celá řada občanů, kteří tak naplňují své sociální potřeby, přičemž ovlivňování zápasů se jich musí nutně dotýkat v rovině jejich sportovního i kulturně osvětového názoru. Fanoušci toho, kterého klubu sledují fotbalové zápasy pravidelně, jedná se o sport výrazně populární, přičemž v těchto konkrétních případech museli mít v podstatě společenské organizace, tj. jednotlivé kluby, zřízeny tzv. černé fondy existující mimo jejich běžné hospodaření, jinak by k uvedenému jednání ani nemohlo dojít. Nepochybně je dán i v takové soutěži zájem na spravedlivém průběhu utkání, v rámci něhož, by měly být respektována pravidla fair play a jejich výsledek by neměl být ovlivňován možností získání úplatku ze strany rozhodčích právě uvedeným způsobem. Obě rozhodnutí také hovoří o „nepopiratelném výchovném vlivu sportu“ a na tomto místě je nutno poznamenat, že to je nutno vnímat nejen ze strany diváků, ale především hráčů a primárně i mladších hráčů či dorostu. Pokud i tyto osoby mohou mít informace o tom, že zápas nebyl řízen regulérně, pak je to musí nutně v jejich vývoji ovlivňovat, a to nejen v rovině sportovní. Podle názoru odvolacího soudu tedy nelze v případě nižší soutěže hovořit o tom, že by již jen s ohledem na počet klubů, které jsou do ní zapojeny a s ohledem na četnost jednotlivých utkání, nebyl dán obecný zájem na tom, aby soutěže probíhaly regulérně. V tomto konkrétním případě je tedy nutno uplatňovat trestněprávní ochranu prostřednictvím takzvaných úplatkářských deliktů právě oblasti života, kterou nelze z hlediska jednotlivých „vesnických fotbalových klubů“ považovat za nevýznamnou, a to ani v rovině diváků a fanoušků takových fotbalových zápasů. V tomto případě je navíc je zřejmé, že celá řada osob o uplácení v této soutěže věděla, akceptovala to, brala to za běžnou praxi, přičemž ani v souvislosti s objektivními zjištěními nyní projednávaných případů (a dále rovněž původně bod 6/ výroku obžaloby, který byl obžalovanými plně doznán), nebyla zjevně využita možnost takovou praxi očistit a nastolit jiná pravidla. Odvolací soud je přesvědčen, že i na takové případy je nutno uplatňovat ochranu trestním právem. Je možno hovořit o tom, že úplatky byly poskytnuty, slíbeny, přijaty, atd. v souvislosti s obstaráváním věci obecného zájmu, který je v tomto případě akcentován právě i tím, že se evidentně jednalo v rámci SKSF o poměrně běžnou a předpokládanou praxi.

V této souvislosti si tedy lze stěžít představit, že by bylo možno uvedenou věc řešit při aplikaci zásady subsidiarity trestní represe podle § 12 odst. 2 tr. zákoníku, jak to bylo rovněž jednotlivými odvolateli namítáno. Evidentně se jedná o případy nikoli méně společensky škodlivé proto, že úplatky byly v obecné rovině nižší (je však nutno si uvědomit, že rozhodčí „pískali“ zápasy pravidelně po celou sezónu). Obzvláště ve způsobu spáchání, kdy je možno nezřídkou dovést, že se jednalo o počínání zcela běžné a předem předpokládané, jakož i z četnosti projednávaných případů a z toho, že vlastně byl dlouhodobě vytvářen stav neregulérnosti v předmětné fotbalové soutěži, nelze hovořit o tom, že by se vůbec mohlo být takové jednání posouzeno jako méně společensky škodlivé. I z hlediska preventivního účelu působení trestu si lze stěžít představit, že by stačilo projednání jednotlivých případů

disciplinární komisí SKFS. Pokud bylo v této souvislosti namítáno, že okresní soud se nevypořádal s návrhy na zastavení trestního stíhání, pak sice bylo možno dát příslušným odvolatelům za pravdu, nicméně podmínky pro takový postup nebyly dány nejen z hlediska možností aplikace uvedené zásady, ale byl by to po komplexně provedeném dokazování také problém z hlediska procesního, neboť soud měl nepochybně dány podmínky pro to, aby ve věci rozhodl jiným v úvahu připadajícím relevantním způsobem, tj. rozsudkem. Odvolací soud proto dospěl k přesvědčení, že nemůže okresnímu soudu nic vytknout ani v právním posouzení prokázaného jednání shora jmenovaných odvolatelů.

Shora již bylo předesláno, že poněkud specifický byl případ obžalovaného Ch [REDACTED], a to proto, že ten se nejprve určitým způsobem nátlaku ze strany J [REDACTED] V [REDACTED] bránil, nicméně následně i v souvislosti s tím, že uvedený zájem na tom, aby O [REDACTED] vyhrála, byl akcentován jeho možnostmi vykonávat funkci rozhodčího v budoucnu, aktivně na tuto alternativu přistoupil. Již jen z uvedeného je patrné, že ani jeho jednání nemůže být v uvedených souvislostech považováno za méně závažné (na tomto místě je třeba upozornit, že pokud je ve výroku o vině ad 1/ převzato vyjádření z podané obžaloby dotýkající se rozhodování „lukrativních“ fotbalových zápasů, pak to z logiky věci rovněž vyplývá, nicméně vyjádření uvedených okolností mohlo být poněkud případnější, nicméně ani to by nemohlo v postavení obžalovaného nic změnit).

V důsledku podaných odvolání byl přezkoumáván rovněž výrok o trestech uložených jednotlivým obžalovaným, když v tomto ohledu se již odvolací soud s okresním soudem ztotožnit nemohl, a to především v k otázce uložených trestů zákazu činnosti, které jsou v jednotlivých případech namítány zcela správně. Nemá totiž jakoukoli logiku to, že okresní soud uložil všem obžalovaným trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce rozhodčího, asistenta rozhodčího nebo delegáta svazu ve všech utkáních organizovaných Fotbalovou asociací ČR, bez ohledu na to, jaké konkrétní postavení v této v tom kterém případě měli zastávat. Zcela irelevantní je pak uložení tohoto trest obžalovanému J [REDACTED] H [REDACTED], u něhož v průběhu řízení ani nebylo jeho postavení jako přímluvce dostatečně objektivizováno. V případě tohoto obžalovaného pak rovněž bylo z výpovědi svědka K [REDACTED] zjištěno, že již aktivně ve fotbalu nepůsobí a současně je zřejmé, že se jedná o obžalovaného, který je nejstarší a v důchodovém věku. Odvolací soud proto dospěl k přesvědčení, že v jeho případě není nezbytné, aby byl tímto druhem trestu postižen.

Pokud jde o ostatní obžalované, pak bylo zřejmé, že vystupovali ve funkci rozhodčích a asistentů rozhodčích, vyjma obžalovaného J [REDACTED] S [REDACTED], který byl delegátem. Opakovaně již bylo judikováno, že trest zákazu činnosti nesmí být vymezen příliš široce. Podmínkou jeho uložení je to, že pachatel se trestného činu dopustil v souvislosti s touto činností a právě tím je současně vymezen i obsah zakázané činnosti (viz tzv. Beckův komentář k § 73 tr. zákoníku). Proto odvolací soud zrušil oddělitelný výrok o tomto trestu nejen u obžalovaného J [REDACTED] H [REDACTED], ale také u ostatních odvolatelů. Následně mu nic nebránilo v tom, aby sám nově o trestech zákazu činnosti rozhodl a uložil každému obžalovanému trest zákazu činnosti vymezený v kontextu s tím, v jakém postavení se přečinu přijetí úplatku podle § 331 tr. zákoníku dopustil (pochopitelně nebyl důvod rozlišovat funkce rozhodčích či jejich asistentů, neboť je navíc zřejmé, že v těchto úlohách se při různých zápasech jednotlivé osoby střídaly). S ohledem na to, že se v zásadě se ve všech případech jednalo o osoby dosud bezúhonné, žijící naprosto řádným občanským životem, a s ohledem na časový odstup od projednávaných

případů, bylo možno uložit tresty zákazu činnosti ve výměře mírnější, když za přiměřený okolnostem případu byl považován trest v trvání dvou let.

Pokud jde o uložené výchovné tresty odnětí svobody, ty již okresní soud uložil spíše jako mírnější. Nicméně odvolací soud musel reagovat na dobu, která od vyhlášení rozsudku uplynula a nad rámec rozhodnutí okresního soudu akcentovat i to, že trestná činnost byla spáchána před delší dobou. V neposlední řadě nebylo možno pominout, že nelze ani u jednoho z obžalovaných hovořit o tom, že by se jakkoli podílel na tvorbě předmětného zavedeného systému úplatků, ale spíše o tom, že proti tomuto systému výslovně neprotestovali a podvolili se mu. Je však rovněž zřejmé, že ani v jednom z nyní projednávaných případů obžalovaní nepřistoupili na možnost svými výpověďmi přispět k očiště uvedené praxe. Za této situace, i s ohledem na prokázanou výši úplatků, bylo možno reálně uvažovat o výchovných trestech mírnějších, a to v případě obžalovaných, kteří byli uznáni vinnými přečinem přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody vyměřenému blíže dolní hranici zákonné trestní sazby v rozpětí do čtyř let, v trvání deseti měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na krátkou zkušební dobu v trvání patnácti měsíců, neboť u takto bezúhonných osob není dán důvod, aby na ně bylo působeno výchovně po delší dobu. Pokud byl obžalovaný S. ■■■■ uznán vinným pomocí k předmětnému přečinu ve smyslu § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku, pak to automaticky neznamená, že se jedná v případě osoby delegáta, která má dohlížet na regulérnost postupu rozhodčích, o jednání méně závažné. Proto byl také tomuto obžalovanému uložen výchovný trest odnětí svobody ve stejné výměře.

Obžalovanému H. ■■■■ pak byl při zvažování obdobných hledisek trest odnětí svobody v rámci mírnější trestní sazby v § 332 odst. 1 tr. zákoníku jako poměrně nižší se zkušební dobou stanovenou na dolní hranici zákonné výměry v trvání jednoho roku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e n í** žádný další opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozsudku **j e** možno podat **d o v o l á n í** k Nejvyššímu soudu ČR, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti němuž dovolání směřuje, podáním u soudu, který ve věci rozhodoval v I. stupni. Dovolání lze podat pouze z důvodů uvedených v § 265b trestního řádu. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch či v neprospěch obžalovaného, obžalovaný pak pro nesprávnost tohoto výroku rozhodnutí, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný může podat dovolání pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání za dovolání nepovažuje, byť bylo takto označeno.

V Praze dne 31. května 2017

JUDr. Eva Milcová v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Drahomíra Špičková